

索非亚孔子学院

ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ

ISSN 1314-9601

2016年12月 / Декември 2016 г.

Брой 7
第七期

新闻与活动：
保加利亚中国妇女联合会五周年庆典暨国庆67周年
庆典在索非亚孔子学院举行

НОВИНИ И СЪБИТИЯ:

Честване в „Институт Конфуций в София“
на 5 години от създаването на Съюза на
китайските жени в България и 67 години
от създаването на КНР

孔院八方：

中国浦东干部学院代表团访问大特尔诺沃孔子学院

ВЕСТИ ОТ ИНСТИТУТИТЕ КОНФУЦИЙ:

Официална делегация на Китайската академия за
обучение на ръководни кадри на посещение
в „Институт Конфуций“ – ВТУ

说古论近

ДРЕВНОСТ И СЪВРЕМЕНИЕ:

Сравнителен анализ на подходелите към модернизация
през XIX век в Китай и Япония – „中体西用“ и „和魂洋才“
中国与世界文化：
《大禹治水》和世界多个民族关于大洪水的共同传说

КИТАЙ И СВЕТОВНАТА КУЛТУРА:

Митът за Великия Ю (大禹) или повтарящият се
фолклорен мотив за Великия потоп

文学角落：林徽因的情感世界——寻求心灵平静
之道

ЛИТЕРАТУРЕН КЪТ:

Любовта в живота на Лин Хуей-ин

教师沙龙：

刘明《在玫瑰国感受别样的开学典礼》

Манастирът Уъншу в град Чънду,
провинция Съчуан

Снимка: Александра Ангелова

*Великата китайска стена
Снимка: Александра Ангелова*

■ 新闻与活动

НОВИНИ И СЪБИТИЯ

- 6 以心传“新”——索非亚孔子学院举行教师与志愿者经验交流会 ✿
„Институт Конфуций – София” провежда серия от обучителни лекции за българските клонове на банка „Сосиете Женерал”
- 7 索非亚孔子学院系列培训讲座走进法国兴业银行驻保加利亚分行 ✿
Предаваме наученото на „новото” поколение – „Институт Конфуций в София” проведе среща за обмяна на опит между преподаватели и доброволци
- 8 保加利亚索非亚孔子院校长访华团“满载而归” ✿
Делегацията от директори на учебни институции под патронажа на „Институт Конфуций – София” се завърна с богати впечатления от посещението си в Китай
- 9 “文化中国你我谈”——北外学者海外巡讲团访问保加利亚索非亚孔子学院
- 10 保加利亚索非亚孔子学院举行2016年理事会议 ✿
„Институт Конфуций в София” проведе среща на Управителния съвет за 2016 г.
- 11 保加利亚索非亚孔子学院成功举办“全球孔院日”活动 ✿ *„Институт Конфуций в София” успешно посрещна Световния ден на „Институт Конфуций”*
- 13 “译”熠生辉——保加利亚索非亚孔子学院举办中国当代“朦胧诗”翻译比赛 ✿
Магията на превода – „Институт Конфуций в София” организира конкурс за превод на съвременна китайска литература на тема „Поезия на забулената луна”

- 14 保加利亚“索非亚孔子学院10周年成就展”走进保加利亚国家图书馆 ✿ *Националната библиотека – домакин на фотоизложбата, посветена на 10-годишнината от създаването на „Институт Конфуций в София”*
- 15 保加利亚中国妇女联合会五周年庆暨国庆67周年庆典在索非亚孔子学院举行 ✿ *Честване в „Институт Конфуций в София” на 5 години от създаването на Съюза на китайските жени в България и 67 години от създаването на КНР*
- 16 索非亚孔子学院旧扎戈拉市高尔基中学举行孔子课堂揭牌仪式 ✿ *„Институт Конфуций в София” откри Класна стая „Конфуций” в СОУ „Максим Горки” в Стара Загора*
- 18 保加利亚索非亚孔子学院柔力球队惊艳“全球孔院日” ✿ *Отборът по традиционна китайска гимнастика с топка към „Институт Конфуций в София” поднесе изненада по случай Световния ден на Институтите „Конфуций”*
- 19 索非亚孔子学院普罗夫迪夫大学孔子课堂开设“汉语角” ✿ *Класна стая „Конфуций” в Пловдивския университет открива „Китайски кът”*

■ 孔院八方

ВЕСТИ ОТ ИНСТИТУТИТЕ КОНФУЦИЙ

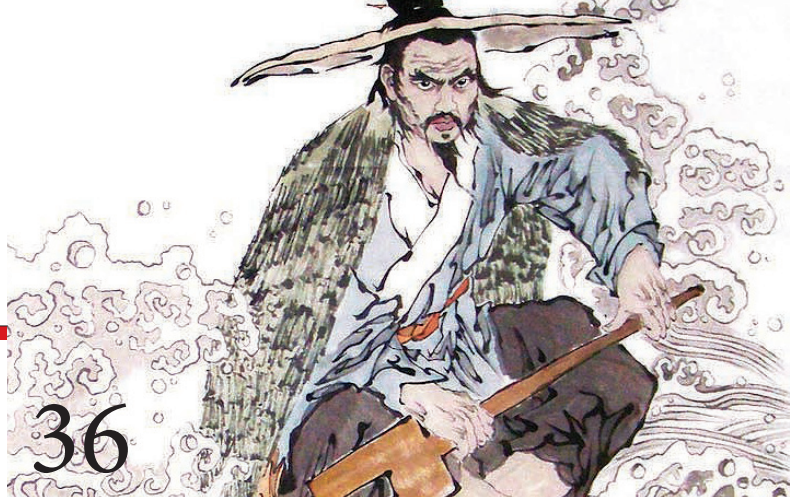
- 20 中国浦东干部学院代表团访问大特尔诺沃孔子学院 ✿ *Официална делегация на Китайската академия за обучение на ръководни кадри на посещение в „Институт Конфуций” – ВТУ*

■ 书海泛舟

ЛИТЕРАТУРЕН ОБЗОР

- 24 „Непознатата екзотика – част 1: Културата на китайската епоха Тан (618-907)” от доц. д-р Искра Мандова
„Истории за чародейства от кабинета на приказливия” от Пу Сунлин в превод на проф. Бора Беливанова
„Бит и душевност на моя народ” от Лин Юнтан в превод на Петко Хинов

„Чудните дела на съдията Бао”, том I от Ши Юкун
в превод на Петко Хинов

■ 说古论近

ДРЕВНОСТ И СЪВРЕМИЕ

- 26 Сравнителен анализ на подходите към модернизация през XIX век в Китай и Япония – “中体西用” и “和魂洋才”

■ 中国与世界文化

КИТАЙ И СВЕТОВНАТА КУЛТУРА

- 36 《大禹治水》和世界多个民族关于大洪水的共同传说 ✿
Митът за Великия Ю (大禹) или повтарящият се фолклорен мотив за Великия потоп

■ 文学角落

ЛИТЕРАТУРЕН КЪТ

- 44 林徽因的情感世界——寻求心灵平静之道 ✿
Любовта в живота на Лин Хуей-ин

■ 教师沙龙

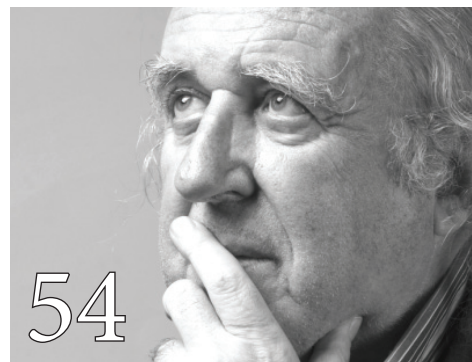
УЧИТЕЛСКИ САЛОН

- 52 刘明《在玫瑰国感受别样的开学典礼》

■ 诗人书房

В КАБИНЕТА НА ПОЕТА

- 54 措绸•博亚吉耶夫教授的诗歌以汉字的形式活起来 ✿
Поезията на проф. Цочо Бояджиев оживява в китайски образи

索非亚孔子学院系列培训讲座走进法国兴业银行驻保加利亚分行

10月17至18日，索非亚孔子学院为法国兴业银行保加利亚分行中高层业务人员举办了中国经济专题讲座，包括银行高管和优秀业务人员共50余人参加了此次培训。主讲人是来自索非亚大学的经济学教授纳柯·斯特凡诺夫（Nako Stefanov）。

通过具体案例分析，纳柯教授向这些银行高管们讲了自1978年改革开放以来中国经济的持续高速发展、从计划经济到市场经济的过渡以及社会文化的深刻变化。同时，他通过赴华参加中东欧“16+1”首都市长论坛与参观华为深圳总部的亲身经历，进一步分析了中国“经济发展新常态”以及“一带一路”大战略所产生的国际环境、时代背景以及其深远影响。

在互动环节，银行人员就与中国金融机构合作开展相关业务的问题与纳柯教授进行了深入交流。纳柯教授是索非亚大学经济学博士，日本及东南亚研究专家。他与索非亚孔子学院外方院长阿夏（Aksinia Koleva）老师合著的《中国社会经济发展史》于2015年出版。

这是索非亚孔子学院首次与保方有影响力的银行金融机构进行的专业性合作与交流，为索非亚孔院与专业商务机构拓展合作开辟了新道路。按计划，本次系列讲座共分六场，近期将陆续进行。

供稿：李向东、周姣 摄影：周姣

来源：<https://oci.bfsu.edu.cn/archives/12147>

„ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ – СОФИЯ” ПРОВЕЖДА СЕРИЯ ОТ ОБУЧИТЕЛНИ ЛЕКЦИИ ЗА БЪЛГАРСКИТЕ КЛОНОВЕ НА БАНКА „СОСИЕТЕ ЖЕНЕРАЛ”

На 17 и 18 октомври „Институт Конфуций – София” организира специализирана лекция, посветена на китайската икономика, която бе изнесена пред висшите и средни служители на клоновете на банка „Сосиете Женерал” в България. На обучителната лекция, поднесена от икономиста проф. Нако Стефанов от Софийския университет, присъстваха над 50 членове на управленския персонал на банката, както и гости-бизнесмени с изключителни постижения в сферата.

Посредством анализ на конкретни примери, проф. Нако Стефанов направи изложение пред аудиторията за продължителното бурно развитие на китайската икономика от реформите и отварянето на Китай през 1978 г. до наши дни, преходът от планирана към пазарна икономика и дълбоките промени, настъпили в китайското общество и култура. Същевременно, като участник във Форума на столични кметове от Централна и Източна Европа по проекта „16+1” и на базата на личните си впечатления от посещението в централата на компания „Хуауей” в гр. Шънджън, проф. Стефанов допълнително разгледа феномена „нова нормалност” в икономическото развитие на Китай и макро-стратегията „Един пояс, един път”, както и международната среда, породена от тях, техния исторически фон и дълбокото им въздействие.

След края на лекцията банковите служители проведоха оживена дискусия с проф. Стефанов относно бизнес-възможностите за сътрудничество с китайски финансови институции, както и по други въпроси.

Проф. Нако Стефанов е доктор по икономика към Софийския университет, японист и специалист в областта на изследванията на Югоизточна Азия. Той е съавтор на книгата „Китай. Социално-икономическо развитие от древността до наши дни”, написана заедно с директора от българска страна на „Институт Конфуций – София” г-жа Аксиния Колева, която бе издадена през 2015 г.

Лекцията, посветена на китайската икономика е първото специализирано мероприятие на обмен и сътрудничество, което „Институт Конфуций – София” провежда съвместно с българска влиятелна банкова и финансова институция. С негова помощ бе отворен нов път за разширяване на сферите на сътрудничество между Института и специализирани бизнес организации в страната. Предвидено е серията от обучителни лекции за банка „Сосиете Женерал” да обхване общо шест теми, останалите от които ще бъдат презентирани съвсем скоро.

Текст: Ли Сяндун, Джоу Дзяо Снимков материал: Джоу Дзяо
Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/12147>

以心传“新”——索非亚孔子学院举行教师与志愿者经验交流会

11月13日上午，索非亚孔子学院举行一年一度的教师与志愿者经验交流会。索非亚地区的各教学点教师及志愿者齐聚一堂，对各自教学点的情况进行了介绍，提出了自己生活教学中遇到的问题，并分享了各自面对生活和教学中不同情况的处理经验。

整个交流会氛围非常融洽，各位老师坦诚地交流生活和工作中的问题，用实例说明问题，拒绝空谈，讲求实干；其他老师纷纷给出了非常中肯的、实际的、有建设性和启发性的意见。

自10月初各志愿者及新任公派教师陆续到岗，他们在孔院领导及中保同事的关心下，近两个月时间里逐渐适应了这里的生活和工作环境。但因为保加利亚教育制度和氛围与中国不同，对各位老师也是一种挑战。面对工作和生活中可能遇到的问题和挑战，各位老师畅所欲言，提出了自己的看法和建议，大家一起为孔子学院及各教学点的工作制订更加明确、清晰和宏伟的规划。

交流会最后，索非亚孔子学院院长葛志强教授总结发言。作为一位钻研保加利亚语言及文化多年、有丰富对保交流经验的学者，葛老师给各位教师和志愿者分享了很多宝贵的切身体会，并提供了很多非常实用的建议。同时，面对新局面，葛老师也对各位老师提出了新的要求和期许，希望各位老师能够仰望星空，脚踏实地；使索非亚孔子学院能够更好地传播中国文化，让更多的保加利亚人更好地认识中国。

供稿：许馨元 摄影：周姣

来源：<https://oci.bfsu.edu.cn/archives/12299>

ПРЕДАВАМЕ НАУЧЕНОТО НА „НОВОТО“ ПОКОЛЕНИЕ – „ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ“ ПРОВЕДЕ СРЕЩА ЗА ОБМЯНА НА ОПИТ МЕЖДУ ПРЕПОДАВАТЕЛИ И ДОБРОВОЛЦИ

На 13 ноември предиобяд „Институт Конфуций в София“ проведе ежегодната среща за обмяна на опит между преподавателите по китайски език и доброволци. Залата на мероприятиято бе изпълнена от вече утвърдени преподаватели и новопостъпили доброволци от всички учебни центрове в района на София. Те представиха учебната дейност в своите институции, поставиха проблемите, които срещат в преподаването и живота, и споделиха своя опит в тяхното разрешаване.

Срещата премина в изключително хармонична атмосфера, всеки от учителите искрено разказа за своите проблеми в живота и работата, които бяха илюстрирани с реални примери, търсеше се прагматизъм спрямо изложените нужди, отсъстваха празни думи. В отговор, останалите преподаватели излагаха уместни, реалистични, конструктивни и творчески мнения.

В края на срещата директорът на „Институт Конфуций – София“ проф. Гъ Джъцян изнесе заключителна реч. Като учен, който дълги години неуморно е изследвал българския език и култура и има богат опит в общуването с българите, проф. Гъ сподели с всички преподаватели и доброволци своя ценен личен опит и даде множество практични съвети. Той още припомни, че новите обстоятелства неминуемо налагат нови изисквания и очаквания и изрази надежда, че всички учители ще съумяват да „съзерцават звездното небе, но с крака, стъпили здраво на земята“, да допринасят за още по-пълноценното разпространение на китайската култура чрез „Институт Конфуций – София“ и да помагат на все повече българи да опознаят още по-добре Китай.

Текст: Сю Синюан Снимков материал: Джоу Дзяо

Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/12299>

保加利亚索非亚孔子学院校长访华团“满载而归”

2016年10月30日至11月9日，保加利亚索非亚孔子学院校长代表团赴中国参观访问。代表团成员包括保加利亚鲁塞大学副校长波波娃（Yuliana Popova）女士、保加利亚教育部首席专家乌祖诺娃（Mariana Uzunova）女士、索非亚大学新闻与大众传播学院院长伊万诺娃（Teodora Ivanova）女士，以及包括索非亚18中学校长斯托伊切娃（Velichka Stoycheva）在内的多所保加利亚中学的校长。

代表团在中国期间，先后参观访问了北京外国语大学、北外附中、北京十一学校、孔子学院总部/国家汉办、华东师范大学以及华师第二附中等教育

机构。他们与这些学校的领导就进一步开展两国以及校际之间的教育交流与合作进行了讨论；在北外访问时，北外孔子学院工作处处长张晓慧、欧洲语言文化学院副院长林温霜等会见了代表团，并特别就北外与索非亚大学的交流合作项目和执行方案进行了探讨。

校长团访华归来，在与索非亚孔子学院以及所在学校的中保同事交流中纷纷表示，访问中国的经历给他们极大的收获，也给他们留下了非常难忘的印象，他们津津乐道中国的发展以及所到之处中国人所表现出的热情和才华，并期望以索非亚孔院这所全球示范孔子学院为纽带，更积极更广泛地与中国开展更多的合作项目。

供稿：李向东 摄影：田茉莉

ДЕЛЕГАЦИЯТА ОТ ДИРЕКТОРИ НА УЧЕБНИ ИНСТИТУЦИИ ПОД ПАТРОНАЖА НА „ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ – СОФИЯ“ СЕ ЗАВЪРНА С БОГАТИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ ПОСЕЩЕНИЕТО СИ В КИТАЙ

Делегация от директори на учебни институции под патронажа на „Институт Конфуций – София“ посети Китай между 30 октомври и 9 ноември 2016 г. Членовете на делегацията включваха заместник-ректора на Русенския университет проф. Юлиана Попова, г-жа Мариана Узунова – главен експерт в Министерство на образованието, доц. Теодора Иванова – декан на Факултета по журналистика и масова комуникация на Софийския университет, както и директорите на множество български средни училища, сред които и г-жа Величка Стойчева – директор на 18-то СОУ „Уилям Гладстон“.

По време на престоя си в Китай делегацията посети Пекиния университет за чуждестранни езици и създаденият към него Училище за чуждестранни езици, Централата на „Институт Конфуций“/Ханбан, Източнокитайския педагогически университет и прилежащото му Второ средно училище, както и други образователни институции. Бяха проведени разговори с техните ръководства относно разширяването на сътрудничеството в областта на образованието на междудържавно и институционално равнище. При посещението в Пекиния университет за чуждестранни езици делегацията бе посрещната от директора на работното звено на „Институт Конфуций“ към университета Джан Сяохуй и заместник-декана на Факултета по европейски езици и култури Лин Уъншуан, които проведоха специална дискусия относно проектите за сътрудничество между Пекиния университет за чуждестранни езици и „Институт Конфуций в София“, както и начините за тяхното изпълнение.

След завръщането си представителите на българската делегация единодушно споделиха пред колегите от „Институт Конфуций – София“ и китайските и българските преподаватели от средните училища, че това посещение в Китай им е донесло огромна полза и е оставило незабравими впечатления у тях, че са се зарадвали искрено на развитието на Китай, гостоприемството и таланта, които местните хора са демонстрирали навсякъде, и че се надяват под егидата на световния модел за развитие – „Институт Конфуций в София“ – да развият по-активно още повече проекти за сътрудничество с Китай в най-широки сфери.

Текст: Ли Сяндун Снимков материал: Жасмина Тихинова

“文化中国你我谈”——北外学者海外巡讲团访问保加利亚索非亚孔子学院

11月16日、17日，一支由北京外国语大学和北京中医药大学年轻学者组成的海外巡讲团来到索非亚孔子学院，以英语为媒介语言举办了三场讲座，分别以“中国教育传统与变革”、“中西思维方式之差异”和“传统中医文化特点和应用”为题，分别由北外英语学院翟峥、伊蕊和北京中医药大学杨必安三位青年教师担任主讲。

翟峥老师在《中国教育传统与变革》的讲座中，首先从中西方家庭对教育投入的对比数据，引述了中西方教育传统的不同，然后从“仁、义、礼、智、信”的五常之道，到“文、行、忠、信”四教，阐述了孔子对中国传统教育基本思想的奠定及影响。随后从教育内容、制度及社会影响等方面对比了中国古代及现代教育，并用生动的图片向在场的观众呈现了中国古代科举考试以及现代高考的真实景象。

伊蕊老师在《中西思维方式之差异》的讲座中，以文化比较的视角，主要从哲学、绘画和语言层面通过一些具体例子分析中国文化整体性思维方式和西方文化分析性思维方式的差别。在哲学层面，她选取了柏拉图的洞穴比喻和庄子的“浑沌”相比较；在绘画层面，通过两幅具有典型意义的绘画分析了西洋绘画中的焦点透视和中国绘画中的散点透视；在语言层面，通过一些汉译英的例子分析了汉英两种语言“意合”与“形合”的差异。伊蕊老师总结说，通过比较才能展现不同文明及思维方式的丰富性和多样性，不同的思维可以从差异中寻微探幽，以一方特质启迪另一方，彼此参照，互为镜鉴。

北京中医药大学的杨必安博士在《传统中医文化特点和应用》的讲座中，为慕名而来的保加利亚民众介绍基础的中医理论与阴阳五行学说、望闻问切的诊疗方式以及四气五味等中医基础理论。用图片和道具演示了针灸、艾灸、火罐、中草药等治疗方式，及越来越广泛的应用。讲座之后的现场诊疗环节让观众都跃跃欲试，纷纷走上台现场问诊、治疗。现场体验者接受针灸治疗之后都很兴奋，他们表示针灸诊疗并没有想象中的疼痛感，相反原先有的手指麻木疼痛、肩膀酸痛、眼睛视线模糊、头痛等症状在接受治疗之后顿感缓解，甚至有的体验者说这简直是一种魔法。

每场讲座之后，很多感兴趣的观众都提出了一些问题，与这几位北京来的学者讨论，现场气氛热烈，关心中国的观众都表示受益匪浅。“文化中国你我谈”是北京外国语大学孔子学院工作处在2013年策划的一个创新项目，每年邀请学者就中外交流中的热点话题展开海外巡讲，反响良好，已成为一个特色品牌项目。

翟峥老师作中国教育的讲座

伊蕊老师作中西思维方式差异的讲座

杨必安老师作中医讲座

保加利亚索非亚孔子学院举行2016年理事会议

2016年9月19日，北京外国语大学彭龙校长率代表团莅临保加利亚索非亚孔子学院指导工作，并参加了索非亚孔子学院2016年理事会议。

出席理事会的人员有理事会主席索非亚大学校长阿纳斯塔斯·格尔吉科夫（Anastas Gerdzhikov），外方理事索非亚大学古典与现代语言文学系系主任马特兰·达诺娃（Madlen Danova）教授、东方语言文化中心主任（索非亚孔子学院名誉院长）亚历山大·费多托夫（Alexander Fedotoff）教授，中方理事北京外国语大学孔子学院工作处处长张晓慧教授，欧洲语言文化学院保加利亚语专业林温霜副教授。国际处处长柯静，欧洲语言文化学院院长赵刚，以及孔子学院中方院长葛志强和外方院长科列娃（Aksinia Koleva）列席了会议。

两校校长先后致辞，充分肯定了孔子学院取得的突出成绩，希望以后以孔子学院为平台，两校之间有越来越广泛、深入的交流合作。双方理事听取并审议通过了中保方院长“关于索非亚孔子学院2015年工作情况和2016年工作计划”，以及“关于索非亚孔子学院2015年财务预决算情况”的汇报。理事们还就孔子学院未来如何更好的发挥辐射作用、不断扩大规模、建设本土师资队伍等问题进行了深入讨论并提出了一些有建设性的专业建议。

供稿：李向东

摄影：周姣

来源：<https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11380>

„ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ” ПРОВЕДЕ СРЕЩА НА УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ ЗА 2016 Г.

На 19-ти септември 2016 г. китайска делегация, оглавявана от ректора на Пекиния университет за чужди езици проф. Пън Лун, пристигна в „Институт Конфуций в София” и взе участие в провела се среща на Управителния съвет за 2016 г.

Сред присъстващите членове на Управителния съвет бяха председателят на Управителния съвет проф. Анастас Герджиков – ректор на Софийския университет, членовете на съвета от българска страна – деканът на Факултета за класически и нови филологии към Софийския университет, проф. д-р Мадлен Данова, директорът на Центъра за източни езици и култури в Софийски университет – проф. Александър Федотов, членовете на съвета от китайска страна – проф. Джан Сяохуей, директор на отдела към Пекиния университет за чужди езици, отговарящ за връзката с Институтите „Конфуций”, и доц. Лин Уъншуан от специалност „Български език” към Института за европейски езици и култури. На срещата присъстваха и директорът на международния отдел Къ Дзин, директорът на Института за европейски езици и култури Джао Ган, както и директорите на „Институт Конфуций в София” от китайска и българска страна – проф. Гъ Джъцян и г-жа Аксиния Колева.

Срещата на Управителния съвет започна с речи на ректорите на съответните висши учебни заведения, в които те отчетоха високите постижения на „Институт Конфуций - София” и изразиха надеждата си, че

в бъдеще Институтът ще съдейства за още по-добро и пълноценно сътрудничество между двата университета. Членовете на съвета от българска и китайска страна изслушаха и обсъдиха докладите, представени от двамата директори, включващи „Работен отчет за дейността на „Институт Конфуций в София“ през 2015 г. и работен план за 2016 г.“, „Бюджет и финансов отчет за 2015 г.“. Членовете на съвета обсъдиха въпроси, касаещи бъдещото развитие на Института, още по-доброто му функциониране, разширяването на обхвата на влияние и мащаб, сформирването на екип от местни преподаватели, като споделиха конструктивни и експертни предложения.

Текст: Ли Сяндун

Снимков материал: Джоу Дзяо

Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11380>

保加利亚索非亚孔子学院成功举办“全球孔院日”活动

2016年9月24日，在索非亚孔子学院的室外广场上，高高悬挂的大红灯笼，充满中国特色的装饰和“保加利亚人眼中的中国”摄影展吸引了不少市民驻足参观。索非亚孔子学院第三届“全球孔院日”系列文化推广活动如期举行。

中国文化推广活动包括书法讲解与练习、汉语公开体验课、茶艺表演、太极柔力球表演、太极拳表演、保加利亚传统歌舞表演、乒乓球体验几大板块。

在书法展示区，书法老师先讲解了汉字的字体演变和笔顺笔画，市民听得津津有味。接着，书法老师向大家展示了“福、禄、寿”三个大字，并把祝福送给了在场的所有人。随后，市民们纷纷请老师们写下自己的名字及祝福语。中国驻保加利亚大使馆顾洪兴参赞和葛志强院长也参与到为市民题字的活动当中，现场气氛热烈，掌声不断。

在汉语公开课展示区上，生动的汉语操练吸引着语言爱好者。他们跟老师一起体验着抑扬顿挫的声调，学习着简单的方块汉字。每个人脸上都有一种好似征服了一件难事的喜悦感，有人说：“原来汉语并没有想象中的那么难。”体验过的人都表现出对汉语极大的兴趣。

在茶艺展示区，中国茶艺的表演也徐徐展开。市民们认真观看，不知不觉陶醉的茶道表演中。伴随着悠扬的背景音乐，市民们一边品尝着清香扑鼻的中国茶，一边聆听着茶艺师讲解中国茶文化，不时发出赞叹声。

在太极柔力球的表演区，汉语教师们为在场的市民演示了三套动作，时而轻如飞鸟点水，时而重如狮子摇头。每套动作行云流水，自然流畅，得到观众的阵阵掌声，感兴趣的人们纷纷体验，兴趣十足。他们也纷纷加入太极拳、乒乓球体验活动中。在保加利亚传统民族舞蹈的欢快舞步中，活动达到高潮，中国驻保加利亚文化参赞顾洪兴为当代中国朦胧诗翻译比赛获奖选手颁奖，并祝愿中保友谊长存。

中国大使馆教育组负责人陈瑛教授、索非亚孔子学院院长、师生以及当地大中学生、各界民众五百余人参与了“孔子学院日”系列活动。保加利亚国家电视台、中国经济日报、中国新华通讯社等多家媒体也都对“索非亚孔院日”活动进行了追踪报道。

供稿：刘明 摄影：韩慧琴

来源: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11432>

„ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ” УСПЕШНО ПОСРЕЩНА СВЕТОВНИЯ ДЕН НА ИНСТИТУТ „КОНФУЦИЙ”

На 24-ти септември 2016 г. в двора на „Институт Конфуций в София” високо издигнатите червени китайски фенери, типичната китайска богата украса и фотоизложбата „Китай в очите на българина” събудиха интереса и накараха много посетители да се приближат и докоснат до китайската култура. За трети пореден път Институтът тържествено посрещна Световния ден на Институтите „Конфуций”.

Богатата програма на събитието включваше демонстрация на китайска калиграфия, открит урок по китайски език, чаена церемония, китайска традиционна гимнастика с топка, тайджицюен, празничен поздрав от фолклорен ансамбъл, тенис на маса и много други изненади.

На щанда за калиграфия преподавателите разказаха пред нетърпеливите зрители как китайските йероглифи са изменяли своята форма с времето и демонстрираха начина и последователността на изписване на различни черти, формиращи йероглифите. Учителите по калиграфия изрисуваха големи йероглифи за „щастие” - 福, „късмет” - 禄, и „дълголетие” - 寿, раздаваха листа с благопожелания на участниците и изписваха имената им на китайски език. Във веселбата по „даване на китайски имена” на българите се включиха и г-н Гу Хунсин – съветник по културните въпроси в посолството на КНР в България и проф. Гъ Джъцян. Това още повече приповдигна духа на публиката и тя ги награди с бурни и нестихващи аплодисменти.

Яркият и жив урок по китайски език също привлече голям брой посетители – любители на екзотичните езици, които под ръководството на преподавателя се упражняваха в произнасянето на мелодичните тонове в китайския език и се учеха да разпознават някои основни йероглифи. След всяка малка спечелена битка с китайския език лицата на участниците се озаряваха в победоносно изражение, а някой дори заяви, че китайският далеч не е толкова труден, колкото си е представял. Всички включили се в урока демонстрираха голям интерес към този древен език.

Щандът за чаена церемония също събра множество почитатели. Посетителите внимателно наблюдаваха и се потопиха неусетно в завладяващите движения на чаената церемония. Под звуците на мелодичния музикален фон те отпихаха от ароматния чай и с интерес и възхищение слушаха историята на китайската чаена култура.

По време на демонстрацията на традиционна китайска гимнастика с топка, преподавателите от „Институт Конфуций” показаха три основни групи движения, които от леки и ефирни като полета на птица, преминаваха в тежки и солидни като на лъв, клатещ главата си. Движенията свободно и естествено преливаха едно в друго, зрителите се надпреварваха да аплодират, а някои дори се осмелиха да се включат в гимнастиката. Публиката продължи да бъде активна и по време на демонстрациите по тайджицюен и тенис на маса. Всеобщата еуфория достигна своята връхна точка под звуците на традиционното българско хоро. Съветникът по културните въпроси към посолството на КНР в България г-н Гу Хунсин лично награди отличените в конкурса за превод на китайска литература „Поезия на забулената луна” и изказа надеждата си българо-китайските приятелски отношения да продължават и да укрепват все повече.

Над 500 души взеха участие в честването на Световния ден на Институт „Конфуций”, сред тях бяха проф. Чън Ин, завеждаща отдела по образование към китайското посолство, директорите на „Институт Конфуций в София”, преподаватели, ученици, студенти и граждани.

Текст: Лиу Мин Снимков материал: Хан Хуейцин
Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11432>

“译”熠生辉——保加利亚索非亚孔子学院举办中国当代“朦胧诗”翻译比赛

9月24日，由索非亚大学孔子学院主办的当代中国朦胧诗翻译比赛的颁奖仪式在索非亚孔院举行。本次翻译比赛以“中国当代朦胧诗”为主题，将中文朦胧诗作品翻译成保加利亚语。自2016年4月开始征稿，历时三个月，共收到来自全球各地的作品50余份。各位参赛选手在作品选取上非常广泛，包括了王小妮、方含、田晓青林莽、北岛等众多中国诗人的作品。

本次比赛由著名汉学家Veselin Karastoychev, Antonia Tsankova, Petko Hinov, 著名记者Snezhana Todorova, 和保加利亚《文学杂志》编辑Silvia Choleva组成评选小组。评选小组在两个月内进行了充分的讨论和评选，并最终确定了比赛名次。

已定居墨西哥的Radina Dimitrova翻译的田晓青诗《室内》摘得本次比赛的桂冠。同时，她翻译的方含作品《生日》获得了本次翻译比赛的第三名。Diana Georgieva凭借翻译王小妮的作品《你找的那人不在》获得本次比赛的第二名。中国驻保加利亚使馆顾洪兴参赞为获奖选手颁奖，并在致辞中高度评价了索非亚孔院举办的此次活动。

这是保加利亚索非亚孔院举办的第二届翻译比赛。第一届的主题为“莫言作品”翻译，这样的翻译比赛在保加利亚文学爱好者中引起了广泛反响。

近年来，中保文化交流与合作发展迅速。索非亚孔院举办翻译比赛无疑也是促进中保文学交流的一个平台和纽带。保加利亚索非亚孔子学院院长葛志强教授也表示，将继续把开展翻译比赛作为索非亚孔子学院的特色活动，并希望能够继续增强其对中保文学交流的促进作用，扩大比赛的影响力。

供稿：许馨元 图片：韩慧琴

来源：<https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11555>

МАГИЯТА НА ПРЕВОДА – „ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ” ОРГАНИЗИРА КОНКУРС ЗА ПРЕВОД НА СЪВРЕМЕННА КИТАЙСКА ЛИТЕРАТУРА НА ТЕМА „ПОЕЗИЯ НА ЗАБУЛЕНАТА ЛУНА”

На 24-ти септември се състоя церемонията по награждаване на отличените в организирания от „Институт Конфуций в София” конкурс за превод на съвременна китайска литература на тема „Поезия на забулената луна”. В рамките на три месеца след обявяването на конкурса през април 2016 г. бяха получени повече от 50 преведени стихотворения от всички краища на света. Всеки участник в конкурса имаше правото да избира сред голямо разнообразие от произведения на китайски поети като Уан Сяони, Фан Хан, Тиен Сяоцин, Лин Ман, Бей Дао и др.

Журито на тазгодишния литературен конкурс се състоеше от китаистите Веселин Карастойчев, Антония Цанкова, Петко Хинов, журналиста Снежана Тодорова и редактора на „Литературен вестник” Силвия Чолева. В продължение на два месеца те обсъждаха и оценяваха получените преводи, докато направят крайния си избор.

Тази година първа награда спечели живеещата

в Мексико Радина Димитрова с превода си на стихотворението на Тиен Сяоцин „В стаята”. Радина беше отличена и с трето място за превода си на „Рожден ден” от Фан Хан. Диана Георгиева зае почетното второ място с превода на „Човекът, който търсиш го няма” от Уан Сяони. Съветникът по културните въпроси към китайското посолство в България г-н Гу Хунсин награди отличените и поздрави екипа на „Институт Конфуций в София” за усърдната работа по организацията на събитието.

Това е вторият конкурс за превод на китайска литература, организиран от Института, предното издание бе посветено на произведения от Мо Йен. И тази година конкурсът получи широк отглас сред българските любители на литературата.

През последните години българо-китайските културни взаимоотношения и сътрудничество в областта на културата претърпяха бурно развитие. Организираният от „Институт Конфуций в София” конкурс за превод несъмнено също е важен фактор за насърчаване на обмена между Китай и България в областта на литературата. Директорът на Института от китайска страна – проф. Гъ Джъцян заяви, че неговият екип ще продължава да развива конкурса и ще го превърне в свое емблематично събитие. Проф. Гъ Джъцян изрази надежда конкурсът да добие още по-голяма популярност и да изиграе важна роля в развиването на българо-китайските взаимоотношения в областта на литературата.

Текст: Сю Синюен Снимков материал: Хан Хуейцин
Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11555>

保加利亚“索非亚孔子学院10周年成就展”走进保加利亚国家图书馆

9月29日，为庆祝中华人民共和国成立67周年暨索非亚孔子学院成立10周年，“索非亚孔子学院10周年成就展”在保加利亚圣·西里尔与圣·美多迪乌斯国家图书馆开展。

20多块记录孔子学院10年发展的展板摆放在国家图书馆目录大厅。展柜里陈列着孔子学院提供的汉语课本、杂志、词典、百科全书、生词卡片以及近年来出版的论文集，还有保加利亚语介绍中国的文献和保加利亚人在中国拍摄的一些精美照片。来图书馆的读者可以借此领略中国悠久的历史、美丽的自然风光，同时也增加了对索非亚孔子学院发展历程和特色的了解。

保加利亚国家图书馆位于索非亚市中心，是索非亚地标性建筑之一，创建于1878年。本次索非亚孔子学院成就展为期一个月，将持续至10月28日。

供稿：李向东 摄影：周姣
来源: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11637>

НАЦИОНАЛНАТА БИБЛИОТЕКА – ДОМАКИН НА ФОТОИЗЛОЖБАТА, ПОСВЕТЕНА НА 10-ГОДИШНИНАТА ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА „ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ”

На 29-ти септември в Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий” се откри фотоизложбата „Постижения на „Институт Конфуций в София” през последните 10 години”, посветена на 67 години от създаването на КНР и 10-годишнината от основаването на Института.

Повече от 20 пана бяха изложени в централното фоайе на Националната библиотека. Във витрините можеха да се видят предоставените от Института учебници по китайски език, списания, речници, енциклопедии, карти с думи, сборници с доклади, издавани през последните няколко години, както и красиви снимки, заснети от българи в Китай и документи на български език, имащи връзка с Китай. Читателите в библиотеката се докоснаха до дългата и богата история на Китай, до приказната му природа и едновременно с това се запознаха с етапите на развитие и работа на „Институт Конфуций в София” през последните десет години.

Националната библиотека е построена през 1878 г., разположена е в центъра на София и е една от емблематичните за града сгради. Тя беше домакин на фотоизложбата в рамките на един месец – до 28-ми октомври.

Текст: Ли Сяндун Снимков материал: Джоу Дзяо
Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11637>

保加利亚中国妇女联合会五周年庆暨国庆67周年庆典在索非亚孔子学院举行

前来参加了庆祝活动。其他一些欧洲国家的妇女会也纷纷发来了贺电。

张海舟大使在致辞中对保加利亚中国妇女联合会成立五周年表示热烈祝贺，并在国庆67周年来临之际向在保的华人华侨致以节日的问候与祝福。他肯定了妇女联合会在家庭和谐、妇女儿童权益保护、社区建设等方面所发挥的重要作用，并勉励联合会及其他侨团要继续团结同胞、相互帮助，为促进当地社会发展及加深中保两国人民友谊做出新贡献。

中保商会常务副会长王立军和保加利亚中国妇女联合会会长程玉芬也在讲话中表示，广大华人华侨虽然身在海外，但心系祖国，为祖国的日益强大感到由衷的骄傲与自豪。会上，程玉芬会长代表保加利亚中国妇女联合会向华人在保聚居区索非亚娜杰日达区捐助了2000列弗，用于改善当地残疾儿童幼儿园的办学条件。

随后，在保华人华侨及留学生表演了精彩的文艺节目，弘扬中华文化，彰显艺术魅力。在《歌唱祖国》的歌声里，在《红色娘子军》的舞蹈中，旅保华人华侨、孔子学院师生与当地民众一起“载歌载舞贺华诞，四海同心庆国庆”。索非亚孔子学院院长及教师协办了整场庆祝活动。

供稿：李向东

来源：<https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11646>

ЧЕСТВАНЕ В „ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ” НА 5 ГОДИНИ ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА СЪЮЗА НА КИТАЙСКИТЕ ЖЕНИ В БЪЛГАРИЯ И 67 ГОДИНИ ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА КНР

На 30-ти септември следобяд в мултифункционалната зала на „Институт Конфуций в София” се състоя тържество по случай 5 години от създаването на Съюза на китайските жени в България и 67-годишнината от създаването на КНР. На празненството присъстваха над 200 души, сред които посланикът на КНР в България н. пр. г-н Джан Хайджоу, съпругата му У Сяо-ин, съветник-министърът Ту Дзян, завеждащият отдел „Образование” г-жа Чън Ин, китайци, живеещи в България, преподаватели и ученици от „Институт Конфуций”, български граждани и много други. Кметът на район „Надежда” Димитър Димов отправи поздравително изявление. Зам.-кметът на район „Надежда” Анелия Георгиева и началникът на Второ районно полицейско управление също се включиха в честването на празника. Поздравителни съобщения пристигнаха и от съюзи на жените от други европейски държави.

Посланикът Джан Хайджоу отправи сърдечен поздрав по случай петгодишнината от създаването на Съюза на китайските жени в България и се обърна към своите сънародници в България по случай наближаващия национален празник на КНР. Той подчерта важната роля на Съюза на жените за поддържане на хармонията в семейството, за защита на правата на жените и децата, за изграждане на обществото. Джан Хайджоу насърчи съюзите и другите сдружения на емигранти да продължават взаимно да си помагат, да подкрепят развитието

на местното общество и заздравяването на приятелските отношения между Китай и България.

Зам.-председателят на Българо-китайската търговска камара Уан Лидзюн и председателят на Съюза на китайските жени в България Чън Юфън в своите речи заявиха, че макар телом техните сънародници да са в чужбина, то духом те са винаги в родината, искрено горди от постиженията на Китай. По време на срещата г-жа Чън Юфън от името на Съюза на китайските жени в България дари 2000 лв. на китайската общност от столичния район „Надежда“ за подобряване на учебните условия в местната детска градина за деца с увреждания.

Последва богата и пъстра програма, представяща китайската култура и изкуства, с участието на китайски граждани и ученици. Под звуците на песента „Пея за родината“, в стъпките на танца на „Червения женски военен отряд“ китайците, живеещи в България, преподавателите и учениците от „Институт Конфуций“, заедно с българската част от публиката пяха и танцуваха от цялото си сърце и заедно отпразнуваха националния празник на КНР. Преподавателите и директорите на Института оказваха съдействие през цялото време на празничното събитие.

Текст: Ли Сяндун

Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11646>

索非亚孔子学院旧扎戈拉市高尔基中学举行孔子课堂揭牌仪式

10月14日，保加利亚索非亚孔子学院下属旧扎市高尔基中学孔子课堂举行隆重揭牌仪式。保加利亚旧扎大区区政府教育处处长、索非亚孔子学院中方院长、孔子学院汉语教师、当地新闻媒体及学生家长等近百人应邀参加。

索非亚孔子学院中方院长葛志强教授在开幕致辞中表示，祝愿孔子课堂成为学生掌握中文知识、了解中国文化和语言的殿堂。索非亚孔子学院将会继续大力支持学校汉语教学的发展，孔子课堂的建立是索非亚孔院和高尔基中学进一步合作的新起点。

揭牌仪式活动分为文艺表演、汉语公开课、中国文化体验三个环节，其中，最具特色和吸引力的环节当属汉语公开课。嘉宾们走进独具中国特色、充满中国传统文化气息的汉语教室，与汉语必修班的学生们一同体验了一堂生动有趣的汉语课。志愿者教师韩玮通过游戏、互动、讲解，生动展现了孔子课堂的日常教学活动，同时展现出汉语的魅力和汉语学习的乐趣。课后大家仍饶有兴致地讨论课上学到的内容，公开课获嘉宾及学生家长一致好评。旧扎大区区政府教育处处长表示，政府欢迎将孔子课堂讲课视频通过网络媒体，向更多保加利亚民众进行宣传，以引起更多人学习汉语、了解中国文化的兴趣。

在文艺表演和中国文化体验环节，学生们向来宾展示了中国舞蹈、武术、剪纸、书法和茶艺。孔院老师带来的太极柔力球表演，赢得观众阵阵惊叹和喝彩。

高尔基中学已开设两个汉语必修班，加上兴趣班，学习汉语学生人数达到一百多人。校方表示未来还将增设一个汉语必修班。至此，索非亚孔子学院在保加利亚境内已成立五所孔子课堂，索非亚孔院创建高质量孔子课堂的脚步也将更坚定而有力。

国家商贸邮报、旧扎新闻报、旧扎戈拉电视台、扎戈拉电视台、旧扎戈拉电台均对本次揭牌仪式进行了采访报道，其中，旧扎戈拉电视台对本次活动进行了为期三天的系列报道。

供稿：韩玮 摄影：周姣

来源: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11886>

„ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ” ОТКРИ КЛАСНА СТАЯ „КОНФУЦИЙ” В СОУ „МАКСИМ ГОРКИ” В СТАРА ЗАГОРА

На 14-ти ноември се състоя тържествена церемония по откриването на Класна стая „Конфуций” в СОУ „Максим Горки” в Стара Загора. На церемонията присъстваха над 100 души, сред които завеждащият отдел „Образование” към община Стара Загора, директорът на „Институт Конфуций в София” от китайска страна, преподаватели по китайски език към Института, представители на местни медии, ученици и родители.

По време на поздравителната си реч директорът на Института от китайска страна проф. Гъ Джъцян пожела на Класна стая „Конфуций” да се превърне

достъпна от изучаването му. След часа последва оживено обсъждане на преподавания материал и откритият урок бе високо оценен от присъстващите гости и родители. Завеждащият отдел „Образование” към община Стара Загора г-жа Пенка Чавдарова обеща уроците по китайски език да достигнат и интернет медиите и да станат достъпни за повече българи, с което да се привлече интересът на хората към изучаване на китайския език и култура.

По време на художествената програма и демонстрацията на елементи от китайската култура учениците представиха китайски танц, у-шу, рязане на

в място, където учениците да придобиват знания за китайския език и да се докосват до богатството на китайската култура. Той заяви, че „Институт Конфуций в София” ще продължи да подкрепя развитието на обучението по китайски език в училището и че откриването на Класната стая е нов етап от сътрудничеството между Института и СОУ „Максим Горки”.

Церемонията по откриването на класната стая включваше художествена програма, открит урок по китайски език и демонстрация на елементи от китайската култура. Сред тях откритият урок по китайски език привлече най-голям интерес. Гостите на събитието пристъпиха в изпълнената с китайска атмосфера учебна зала и заедно с учениците, изучаващи китайски език, проведоха един жив и интересен урок. Преподавателят г-жа Хан Уей с помощта на игри, разяснения и интерактивни занимания представи ежедневната учебна дейност в Класна стая „Конфуций” и едновременно с това демонстрира очарованието на китайския език и ра-

хатия, калиграфия и чаена церемония. А изпълнението на преподавателите от „Институт Конфуций” на традиционна китайска гимнастика с топка спечели възторга и симпатиите на всички присъстващи.

Към момента в СОУ „Максим Горки” има две паралелки с преподаване на китайски език, които заедно с паралелките с избираем китайски език наброяват над сто души. Ръководството на училището изрази желание да открие още една паралелка със задължително изучаване на китайски език. В България вече има пет Класни стаи „Конфуций”, открити със съдействието на „Институт Конфуций в София”, като се очаква в бъдеще броят им да се увеличава.

Редица медии отразиха събитието, сред тях телевизия „Стара Загора” направи серия от репортажи в рамките на три дни.

Текст: Хан Уей Снимков материал: Джоу Дзяо
Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11886>

保加利亚索非亚孔子学院柔力球队惊艳“全球孔院日”

9月24日，在索非亚“孔子学院日”活动现场，伴随着悠扬的音乐，由孔子学院的女老师们组成的柔力球队向来宾表演了传统、具有中国民族特色的体育运动项目——太极柔力球。

这种新颖的运动吸引了大批来宾的围观，很多外国年轻人在老师的指导下还进行了尝试。老师们分别表演了三套难度系数不同的柔力球操，时而左右小抛，时而腿下抛接，时而身后抛接。它既可以单人独练，又可以二人对抛。绿色的小球在老师们娴熟的动作下，在上空划过一道道美丽的弧线。孔院葛志强院长夫人赵老师说，这种运动看似容易，实际很难；但它可以让运动者享受自由自在、无拘无束的氛围和肢体运动带来的快乐。她们将这种结合了舞蹈、娱乐、健身和表演的柔力球率先带进了孔院，弘扬了我国传统文化，并希望使之成为今后索非亚孔子学院日的一个特色节目。

这种运动既体现了中华民族博大精深的“太极”文化，同时又加入了现代元素，使二者很好的融合在一起。这恰恰和我们国家的文化传播既继承先贤们的传统文化思想，又与时俱进、勇于创新的发展道路不谋而合。

无独有偶，来自索非亚当地的太极老师 Valeri Ivanov 和他的学生们带来的太极拳表演。Valeri 老师至今已经打了将近32年的太极拳，并于1992年起开始担任太极拳老师，教出了一批又一批的太极爱好者。教学经验丰富的他，在现场还亲自教起了太极，吸引了很多来宾的加入，包括老人、小孩儿和学生。针对一些比较困难的动作，Valeri老师竟然用长衫作为辅助，将太极拳的一些动作由难化易，让学习者很快领略动作的要点。

正是这些深爱中国和中国文化的保加利亚人，是索非亚孔子学院在当地取得成功的重要因素之一。

供稿：吕亚颖 摄影：韩慧琴

来源：<https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11577>

ОТБОРЪТ ПО ТРАДИЦИОННА КИТАЙСКА ГИМНАСТИКА С ТОПКА КЪМ „ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ“ ПОДНЕСЕ ИЗНЕНАДА ПО СЛУЧАЙ СВЕТОВНИЯ ДЕН НА ИНСТИТУТИТЕ „КОНФУЦИЙ“

На 24-ти септември в двора на „Институт Конфуций в София“ под звуците на мелодична музика отборът по китайска традиционна гимнастика с топка, съставен от преподаватели към Института, представи пред събралата се публика тази специфична за Китай гимнастика.

Новият и нестандартен спорт прикова вниманието на публиката, а част от нея с помощта на преподавателите също опита да повтори някои от движенията. Учителите представиха три различни по трудност движения – леки подхвърляния на топката наляво и надясно, подхвърляне и улавяне под краката и зад гърба. Движенията могат да се изпълняват както от сам човек, така и по двойки. Малката зелена топка описваше красиви дъги във въздуха, следвайки уметите и грациозни движения на преподавателите. Съпругата на директора от китайска страна на „Институт Конфуций – София“ г-жа Джоу сподели, че макар този спорт на пръв поглед да изглежда лесен, то в действителност е труден за практикуване. Веднъж усвоен обаче, той може да донесе на практикуващите усещане за свобода, непринуденост и радост от физическата активност. Преподавателите успяха да пренесат в „Институт Конфуций“ част от традиционната китайска култура чрез тази гимнастика, съчетаваща в себе си танц, веселие, здраве и представление. Надяваме се в бъдеще тя да се

превърне в редовно културно събитие на Института.

Тайдзицюен е вид оздравителна гимнастика, съдържаща в себе си, както дълбоката китайска философия за „тайдзи“ (Великият предел), така и някои съвременни елементи. По този начин тя спомага за разпространението на китайската култура, отразявайки традиционното китайско мислене, наред с новите развиващи се тенденции.

Преподавателят по тайдзицюен Валери Иванов и неговите ученици демонстрираха своите умения пред публиката за пореден път. Валери Иванов се занимава с тайдзи от трийсет и две години, а от 1992 г. насам предава знанията си на множество любители на това древно изкуство. Воден от богатия си опит в преподаването, той успя да привлече много желаещи да участват, сред които възрастни, деца и ученици. Валери умело използва помощни средства, за да направи някои от по-трудните движения в тайдзицюен достъпни и да помогне на учащите по-бързо да овладеят основите на движенията.

Поредното мероприятие, организирано от „Институт Конфуций в София“, дължи успеха си именно на любителите на Китай и китайската култура.

Текст: Лю Я-ин Снимков материал: Хан Хуейцин

Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/11577>

索非亚孔子学院普罗夫迪夫大学孔子课堂开设“汉语角”

11月15日，索非亚孔子学院下设普罗夫迪夫大学孔子课堂的“汉语角”活动正式开启。

该活动的设计初衷是为本校汉语专业的同学提供一个地方学汉语，说汉语。“汉语角”每周会组织两次活动，每次活动时间为一个半小时，是同学们课后学习汉语、锻炼口语、了解中国文化的一个重要途径。

第一次的活动是书法，孔子学院教师王莹深入浅出地向同学们介绍了毛笔的运笔手法、汉字的书写习惯，并手把手教学，让每一位同学都切身体会到中国书法运笔的力度和柔中带刚的魅力。同学们静心凝神，一笔一划地书写，活动结束后仍不舍离去，纷纷表示以后要经常参加“汉语角”的活动。

供稿：王莹

来源: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/12337>

КЛАСНА СТАЯ „КОНФУЦИЙ” В ПЛОВДИВСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ ОТКРИВА „КИТАЙСКИ КЪТ”

На 15 ноември т. г. бе проведено тържественото откриване на новия „Китайски кът” на Класна стая „Конфуций” в Пловдивския университет, която се поддържа от „Институт Конфуций – София”. Първоначалният замисъл на това начинание бе да се създаде пространство, в което студентите от специалността с китайски език да могат да задълбочават и практикуват знанията си. В „Китайския кът” ще бъдат провеждани по две мероприятия седмично, всяко с продължителност от 90 минути, чрез които студентите ще имат възможността да изучават китайски език извън аудиторните занятия, да го упражняват разговорно и да опознават китайската култура.

Първият урок бе посветен на калиграфията, като преподавателката Уан Ин достъпно обясни на присъстващите техниката на писане с четка и калиграфската традиция в Китай. Прилагайки приложния метод на обучение, тя накара всеки един от учениците лично да се докосне до силата и магнетичното очарование на китайската калиграфска техника. Съсредоточени и вгълбени, присъстващите изписваха черта след черта и след като урока приключи все още не можеха да се откъснат от своето занимание. Всички единодушно споделиха, че за в бъдеще редовно ще посещават занятията в „Китайския кът”.

Текст: Уан Ин

Източник: <https://oci.bfsu.edu.cn/archives/12337>

中国浦东干部学院代表团访问大特尔诺沃孔子学院

Официална делегация на Китайската академия за обучение на ръководни кадри на посещение в „Институт Конфуций” – ВТУ

През април официална делегация от Китайската академия за обучение на ръководни кадри (China Executive Leadership Academy Pudong) бе на посещение в „Институт Конфуций” във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”.

През месец май в гр. Варна по инициатива на „Институт Конфуций” - ВТУ и Център за иновации и развитие при Икономическия университет във Варна се проведе празник на китайския език и култура. Гости бяха майстор Шън Фей и част от неговите ученици от клуб „Shengshi Taiji Bagua” – Варна, които направиха демонстрация на тай-дзицюен.

На 19 май 2016 г. в ИК гостува и д-р Александър Узелац от Института по история в Белград. Темата „Златната орда – между Китай, Европа и Балканите“ предизвика интерес сред именити преподаватели и изследователи от Великотърновския университет.

Тази година „Институт Конфуций“ във ВТУ за пореден път организира Фестивал на китайското кино, който се състоя в три града – В. Търново, Търговище и Попово. Кинофестът и на трите места бе открит от доц. д-р Андроника Мартонова, специалист по азиатско кино в Института за изследване на изкуствата към БАН.

В гр. Велико Търново доц. Мартонова изнесе и лекция на тема „Китайска акварелна анимация – традиция, естетика и форми“, а в програмата на Фестивала в града бяха включени и прожекции на китайска анимация.

Фестивалът „Отворено сърце“, който се провежда за тринадесета поредна година в гр. В.Търново, съчетава традиции, занаяти, елементи от приказния и музикалния фолклор, историята, бита и културата на българския, ромския, турския и други етноси, представени по неповторим начин от децата на България и останалите държави, участващи в него. „Институт Конфуций“ – ВТУ, заедно с учениците от СОУ „Васил Левски“ – гр. Русе, бе поканен да участва във фестивалното шествие по централните улици на града, наречено „Парад на нациите“, където най-голямата атракция за всички присъстващи бе китайският дракон, а преподавателите-доброволци към Института се включиха във фестивала с демонстрация на калиграфия и китайски занаяти.

През юли 2016 г. „Институт Конфуций“ – ВТУ участва като партньор и участник в ежегодния Международен младежки фестивал на изкуствата в гр. Созопол. Единадесетото издание на фестивала се проведе под патронажа на г-жа Маргарита Попова – вицепрезидент на Р България и събра участници от 19 държави. Учениците от СОУ „Васил Левски“ – гр. Русе се представиха с Танц на дракона по време на тържественото откриване на втората сесия на Фестивала, а ежедневните работилници за традиционни китайски занаяти, разположени пред театър „Аполония“, разкриваха красотата и екзотиката на древната китайска култура пред хиляди туристи и участници във Фестивала в продължение на пет дни.

Журието присъди на „Институт Конфуций“ – ВТУ две специални награди – за танца с дракон и за ателието за китайски занаяти, а организаторите отличиха цялостното представяне на Института с първа награда.

В периода 18-28 юли „Институт Конфуций” – ВТУ и Китайският университет по геонауки в гр. Ухан организираха летен лагер за учениците от новооткритата Класна стая „Конфуций” в гр. Русе. Целта му бе да обогати знанията на учениците за историята и културата на Китай и да провокира още по-голям интерес от тяхна страна. Програмата включваше посещение на градовете Пекин, Луоян и Шанхай, както и обиколка на едни от най-популярните природни и исторически забележителности и музеи – Забранения град, Храма на небето, Пекинский столичен музей, Великата китайска стена, Летния дворец, пещерния комплекс Лунмън, манастира Шаолин, музея в Луоян, областта Пудун, Музея на науката и технологиите и др.

През септември „Институт Конфуций” – ВТУ, съвместно с Централата на Ханбан в Пекин и Китайския университет по геонауки в Ухан, организира десетдневен ВИП-семинар по китайски език и култура в КНР. Делегацията бе водена от кмета на Община Търговище – г-н Дарин Димитров, а останалите участници бяха директори на образователни институции, с които Институтът работи или предстои да си сътрудничи. Семинарът бе под ръководството на директорите на Института – доц. д-р Искра Мандова и доц. д-р Лун Тао.

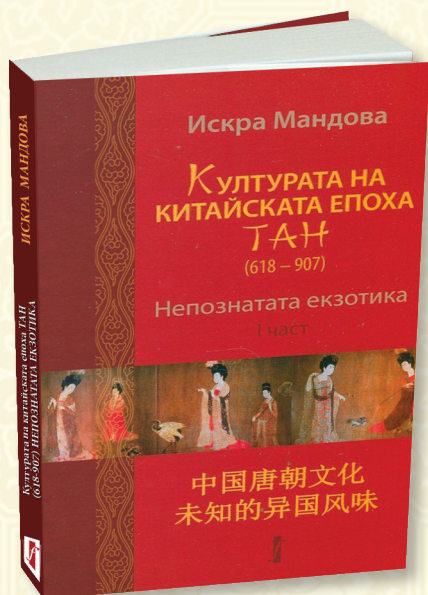
Делегацията посети градовете Пекин, Ухан и Шанхай, където бяха осъществени всички предвидени в програмата срещи и посещения на исторически забележителности, лекции и семинари.

“Непознатата екзотика – част 1: Културата на китайската епоха Тан (618 – 907)”

Автор: доц. д-р Искра Мандова

Издателство: Фабер

Книгата е посветена на културата на династия Тан – период на разцвет на китайската цивилизация, наричан още „златните векове на Китай“. И тъй като е невъзможно да бъдат споменати и коментирани всички аспекти на тази процъфтяваща тривековна култура в един труд, тук са събрани по-непознатите и най-колоритните (според авторката) факти, които биха били полезни и интересни не само за специалистите-китаисти, но и за по-широката аудитория.

Целта на изследването е да хвърли една по-различна светлина върху познанието на българския читател за Китайската империя през Средновековието, да го заинтригува, да го накара да се замисли за добрите практики на „другия“ и да почувства

далечната китайска страна малко по-позната и близка.

Искра Мандова е преподавател по китайски език и култура в катедра „Класически и източни езици и култури“ на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ от 2004 г., директор на „Институт Конфуций“ във ВТУ от 2012 г.

„Истории за чародейства от кабинета на приказливия“

Преводач: Бора Беливанова

Издателство: Фама

Пу Сунлин (1640 – 1715 г.) е автор на 431 новели, които, по мнението на изследователите, бележат апогея на китайската класическа литература и представляват културен феномен, своеобразна енциклопедия на живота в Китай през смутния XVII век. В този най-пълнен подбор на български език, състоящ се от 48 новели, читателят ще се докосне до свръхестествени създания и тайнствени явления, до магическите аспекти на будистката и даоистката духовност и китайския фолклор.

„Има хора, които могат да забележат окоето на комар, а има и такива, които дори планината Тайшан не виждат. Има хора, които долавят и шумоленето на мравките, а други пък не чуват и тътена на гръмотевицата. Ученият Пу от младини се отличаваше с ярък талант; на зряла възраст постигна изумително съвършенство и можеше да предаде с четката си виенето на вятъра и движението на облаците...“ (Тан Мънлай)

„Без да се боим от преувеличение, можем да наречем сборника с новели на Пу Сунлин една от най-популярните книги в Китай.“ (В. М. Алексеев)

„Вече е общопризнат фактът, че новелите на Пу Сунлин привличат с необикновена сила читатели от всички слоеве, възрасти, наклонности, а днес, след като е минало доста време, можем да добавим – и националности.“ (Бора Беливанова)

„Бит и душевност на моя народ“

Автор: Лин Ютан

Превод от китайски език: Петко Хинов

Издателство: Изток-Запад

Лин Ютан (1895 – 1976), именит китайски писател, преводач и езиковед, е един от най-влиятелните китайски творци на XX век. Пише на китайски и английски език. След 1935 г. живее и твори в САЩ. Книгата му „Миг в Пекин“, написана на английски език за една година в Париж (1938), е номинирана за Нобелова награда за литература и е наречена „Сън в алени покои на XX век“. Лин Ютан написва над 30 книги за китайския народ, култура и литература и превежда на английски език значими произведения на класическата китайска литература.

„Бит и душевност на моя народ“ (1935) е единствена по рода си книга за Китай. Освен като сборник с важни познания за китайския народ и неговата народопсихология, култура и мислене, тази книга е плод на дълбоко проникване в корените на много „китайски явления“, на огромна ерудиция и любов към своя народ, пречупени през оригиналния, понякога ироничен, понякога носталгичен, но винаги поетичен и никога лековат поглед на нейния автор. Макар и написана почти преди век, тя не е остаряла – както не е остарял и Китай, макар да е преживял повече от пет хилядолетия. По думите на американската писателка Пърл Бък, която е и редактор на книгата, тя е „истинна и не се срамува от истината – написана е с гордост, духовито и красиво, сериозно и весело, с благодарност и разбиране на старината и новостта. Мисля, че това е най-истинната, най-задълбочената, най-пълната и най-важната книга, която някога е била писана за Китай. Но най-хубавото от всичко е, че е написана от китаец – наш съвременник, чиито корени са здраво впити в миналото, но чиито богати цветове се разлистват в настоящето“.

„Чудните дела на съдията Бао“, том I

Автор: Ши Юкун

Превод от китайски език: Петко Хинов

Издателство: Изток-Запад

„Чудните дела на съдията Бао“ (или „Седмина юнаци и петима справедливци“) разказва за невероятните приключения и случаи на китайския Шерлок Холмс – съдията Бао Джън (999 – 1062) – и неговите верни помощници, майстори на бойните изкуства и доблестни юнаци. Книгата и героите ѝ са сред любимите четива и персонажи на китайците от векове. Романът е първи от поредицата „Китайски загадки“, позната на българския читател единствено от произведенията на Роберт ван Хюлик. Автентичните „Китайски загадки“ са всъщност средновековните „романи за честни съдии и доблестни юнаци“, чийто най-ярък и най-популярен представител в Китай е тази творба. Тя съдържа 120 глави и предстои да излезе в четири тома. Това е първият несъкратен превод на романа (в Китай е филмиран над 80 пъти!) на европейски език.

Сюжетът е наситен с приключения и невероятни случки, които следват една подир друга с такава динамика, че държат читателя в напрежение от началото до края. Богатите и преплетени сюжетни линии са присъщи на приключенските

романи за съдии и юнаци, което обяснява незалязващата им популярност от „Крайречно царство“ (XIV в.) дори до наши дни. Съвременен представител на този класически жанр е Дзин Юн, смятан за най-продавания китайски писател днес.

Сравнителен анализ на подходите към модернизация през XIX век в Китай и Япония – „中体西用” и „和魂洋才”

Виктория Николова, Софийски университет „Св. Климент Охридски”

Виктория Николова е студентка четвърти курс в специалност „Китаистика” на СУ „Св. Климент Охридски”. Преди време решава да учи японски език, няколко години по-късно се захваща и с китайски. Комбинацията от двата езика ѝ позволява да се доближи до две както сходни, така и същевременно много различни култури и поражда интереса ѝ към модерната история, странознанието и литературата на Източна Азия. Не започва деня си без чаша чай.

Стотици години наред държавите в Източна Азия следват синоцентричен модел на развитие (中华中心主义 Zhōnghuá zhōngxīn zhǔyì), в чийто политически и културен център стои китайската цивилизация. Всички периферни на китайската империя територии – в това число и Япония, били смятани за васални владения на Китай, като от тях се изисквал специален васален данък. В замяна те получавали благосклонността на китайския император, изразена чрез благоприятни условия за търговия и богат културен обмен, който оказал значително влияние върху техния просперитет и развитие като цивилизации.

Историци като Цуда Сōкичи (津田左右吉, 1873 – 1961) обаче твърдят, че въпреки цивилизационния синоцентризъм, покорил Източна Азия през по-голямата част от нейното развитие, китайското влияние и взаимодействието между различните народи не са достатъчни, за да нарушат процеса на сформирание на самостоятелна и независима култура при всеки един от тях. Би могло да се приеме, че това важи особено за слу-

чая на Япония, където китайската империя изисквала васален данък, но не проявявала желание да се меси във вътрешните работи и устройството на страната. А пък всички аспекти от китайската култура, които японците сами приемали, били преработвани и прилагани по стриктно японски модел.

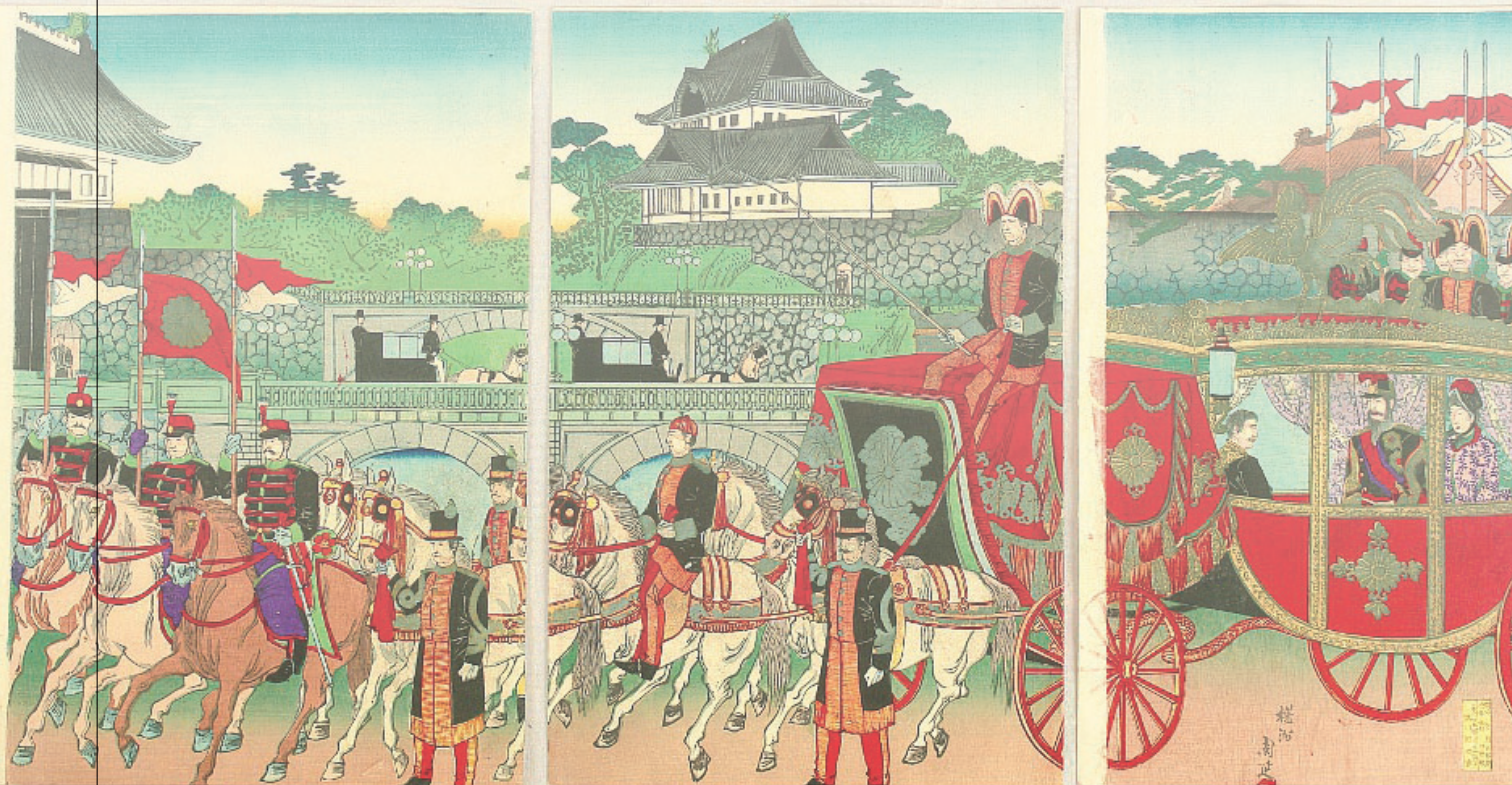
Тезата на Цуда Сōкичи е и отчасти спорна, тъй като японската култура трудно може да бъде определена като напълно независима – векове наред Япония съзнателно възприема Китай като образец за подражание и то в най-различни аспекти – от архитектура и облекло до конфуциански менталитет и дори писменост. Несъмнено е обаче, че всякакво външно за Япония влияние минава през задължителна преработка, пригодявайки го към японските нужди и действителност. Именно тази специфична приемственост е една от основните черти на японската култура. Може да се каже следователно, че това поставя Китай и Япония в отношения, подобни на два скачени обръча, чието съдържание не се припокрива, но

те все пак са неразривно свързани от общите си корени в източноазиатския културен ареал.

С нахлуването на Западните сили в Източна Азия през XVIII и XIX век Китай и Япония се оказват в сходни до известна степен ситуации. И за двете страни това бележи насилствения край на тяхната международна самоизолация и първите им сблъсъци с технологичното превъзходство на Запада. Под принудата на външния натиск в Китай и Япония постепенно се поражда съзнание, търсещо в западните науки решение за слабостта на държавата, а също и начин за реформа, която обаче да не се противопоставя на традиционната култура. В Китай този процес се оформя под надслова „中体西用” (Zhōng tǐ xī yòng), в превод „китайска основа, западно приложение”, а в Япония – „和魂洋才” (Wakon yōsai), в превод „японски дух, западни прийоми”. И двете течения представляват естествени последици от Западната намеса в региона и изхождат от един и същ

мотив – желанието за модернизация (която по онова време е тъждествена с „озападняване”), но без заплахата за традиционните културни основи на обществото.

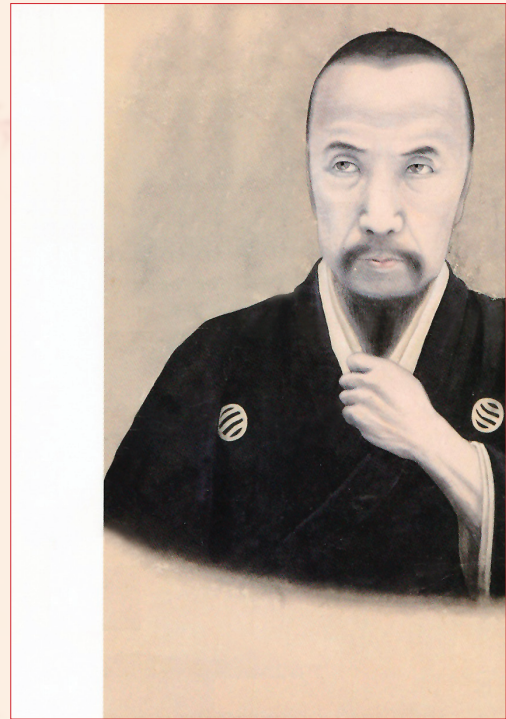
Дълго време в Китай на Западните сили не се гледа като на сериозна заплахата – те се приемат за поредните васални народи, длъжни да окажат своята почит пред императора. Съответно и на западните технологии не се гледа като на нещо, което би могло да превъзхожда китайските. Едва след шока от загубата на Китай в Опиумните войни китайските интелектуалци започват с бавни темпове да изследват по-задълбочено западните иновации. За един от първите в това течение се смята Уей Юен (魏源, 1794 – 1857), макар и той да ограничава своите изводи до сферата на военното дело. На него принадлежи известната фраза „师夷之长技以制夷” („Да овладеем уменията на варварите, за да ги покорим чрез тях”). Уей Юен също така е автор на книгата „Илюстриран об-

Японска картина от периода на Реставрацията Мейджи, ясно показваща всестранния процес на модернизация в страната

Джан Джъдун -
създателят на понятието „中体西用”

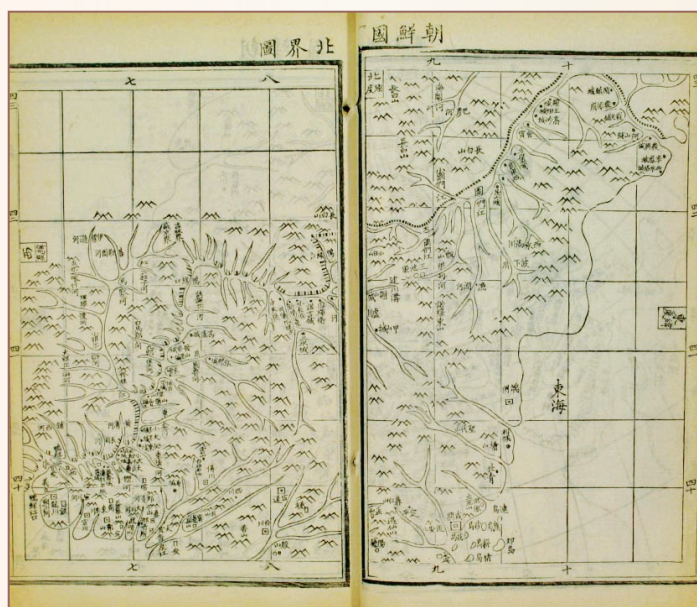
Сакума Шōзан -
създателят на понятието „和魂洋才”

зор на морските страни” (《海国图志》 Hǎiguó túzhì), която за времето си е един от най-значимите литературни паметници, посветени на изучаването на Запада. Същите позиции защитава и Фън Гуйфън (冯桂芬, 1809 – 1874), който развива идеите на Уей Юен в своето есе „Какво да научим от Запада” (《采西学议》 Cǎi xī xué yì). Но макар и неговата теза да е по-обхватна от тази на Уей Юен, двете не се различават съществено. Фън също насочва своите изследвания основно в посока на западното военно дело. Според него това би било достатъчно, за да се справи Китай със своите слабости, тъй като Западът не го превъзхожда с нищо друго.

За баща на идеята за комбинация в по-широк смисъл между китайското и западното се смята Джън Гуанин (郑观应, 1842 – 1922). Той включва към военното дело и други елементи от тогавашния Запад, като машиностроене и инфраструктура. След края на Китайско-японската война (1894 – 1895) нуждата от реформи в Китай става още по-ясна и през 1898 г. Джан Джъдун (张之洞,

1837 – 1909) окончателно оформя идеята за „中体西用” в своето съчинение „Учете се” (《劝学篇》 Quàn xué piān). Негова е мисълта „Китайското учение да лежи в основата, а западното учение да се прилага в практиката; китайското учение да е главно, а западното да го допълва” („中学为体，西学为用，主以中学，辅以西学”). Думите му впоследствие се съкращават до „китайска основа, западно приложение” („中体西用”). Една от целите на Джан при написването на съчинението е да обедини съсловието на китайските интелектуалци, разделено дотогава основно между старата школа на конфуцианците, иницирали не особено успешното Движение за военни реформи (洋务运动 Yángwù yùndòng) през 60-те години на XIX век, и новата школа на реформаторите, начело с Кан Йоуей и Лян Цичао.

В Япония процесът на осъзнаване на превъзходството на западните технологии е значително по-кратък. Причините за това са много и комплексни – както исторически и политически, така и чисто географски (по онова време нужди-

Страница от сборника „Илюстриран обзор на морските страни“

те на Западните сили от Япония се свеждат до две основни направления – пристанища и търговия, докато Китай дълги години представлява „основната цел“ на Запада в Източна Азия). Измежду тези причини е несъмнено и примерът, който Китай предлага чрез своите загуби по време на Опиумните войни. Китайският погром кара японските интелектуалци и политици, в чиито очи Китай дотогава представлява авторитет, веднага

да преоценят заплахата, която Западът представлява. Също така, японският народ разполага и с много по-богат опит в досега си със западната култура. Подобно на Китай, и Япония прекарва дълъг период на самоизолация от останалия свят, но нивото на отрицание по отношение на всичко западно е много по-ниско, отколкото това в Китай. Затова и японците още през XVII век създават своя школа за изучаване на западни науки – така нареченото „холандско учение“ (蘭学 Rangaku), представлящо знанието за Запада, донесено в Япония от холандците (единствената западна нация, с която по време на международната си самоизолация Япония поддържа търговски отношения, макар и минимални). Това предимство на Япония определено играе важна роля в развитието на събитията през десетилетията на японската модернизация.

След края на Опиумните войни „Илюстриран обзор на морските страни“ на Уей Юен се издава в Япония и оказва огромно влияние върху ключови фигури в японското общество, като Хашимото Санаи и Йюкои Шōнан. Но изклю-

Навлизане на западната мода в Япония по време на периода на Реставрацията Мейджи

Служители в телефонна централа в Китай
от втората половина XIX в.

чително значим се оказва и самият преводач на книгата Сакума Шōзан (佐久間象山, 1811 – 1864). Впечатлен от събитията в Китай, Сакума формира фразата „източен морал и добродетел, западни науки и изкуства” (東洋道德、西洋学芸), която впоследствие се съкращава до „японски дух, западни прийоми” (和魂洋才) по подобие на фразата „японски дух, китайски прийоми” (和魂漢才), която е популярна през периода Хейан (平安時

代, 794 – 1185), когато Япония активно започва да заимства различни модели на развитие от китайската империя.

На пръв поглед изглежда, сякаш няма особена разлика между „中体西用” и „和魂洋才”. Наистина двете фрази и последвалите обществени движения за модернизация имат големи сходства помежду си. В своята разработка „Сравнение между 「中体西用」 и 「和魂洋才」” Ли Фънкай и Лиу Юебин групират общите им черти в четири основни посоки – и двете фрази се раждат в сблъсъка със западната култура, в отговор на нейното внезапно „нападение”; и двете фрази изразяват стремеж към балансирано положение между традиция и реформа; основната цел и зад двете фрази е да се предотврати опасността от тотално асимилиране на собствената култура от западната; формулировката е паралелна, като първата част изразява традиционни ценности и морал, а втората – западната технология.

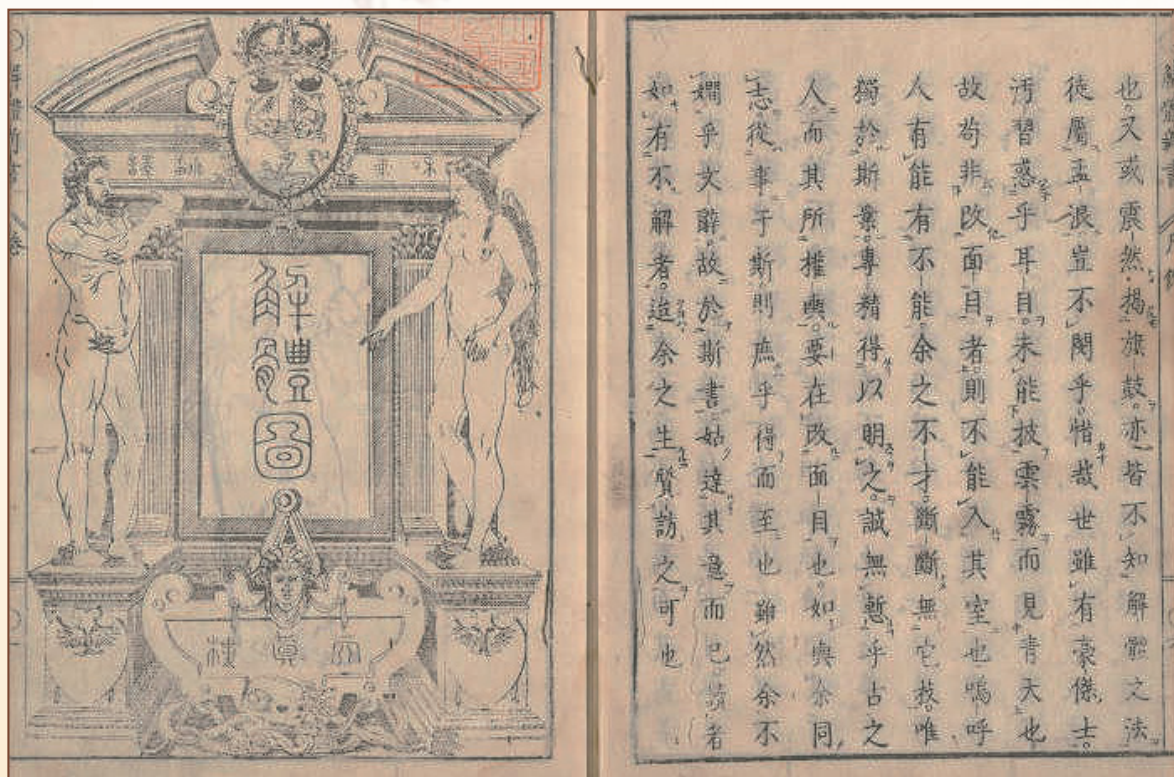
При по-задълбочен анализ обаче, става ясно, че, подобно на културните си особености, Китай и Япония определено се различават и в немалко

Император Мейджи, по време на чието управление
се провежда и чието име носи Реставрацията Мейджи

Императрица Цъ Си - твърд противник
на политическите реформи в Китай

Страница от японска книга от школата „Ланш“

аспекти в подходите си към модернизация. В настоящия анализ те са тематично разделени в три основни групи – произход и развитие, съдържание и приложение.

Произход и развитие

Произходът на двете фрази се различава, доколкото голяма част от историческите и културните предпоставки за тяхното сформирание също се различават.

На първо място, между тогавашното държавно устройство и системата на управление в Китай и Япония има съществена разлика. По онова време Китай е империя под ръководството на династия Цин, но тежката администрация, строгата конфуцианска система и размириците в и извън императорския двор разклащат властта на императора. Според изследването на Ли Сюдун „Началото на модернизацията в Япония и Китай“ при началните си опити за реформа през 60-те години на XIX век чрез осъвременяване на армията по западен модел, китайската империя била по-заинтересувана от това да

стабилизира властта си и да умиротвори безредиците във вътрешността на Китай, отколкото да обърне внимание на опасността, която дебне отвън.

По същото време в Япония реалната власт стои в ръцете на шогуна (將軍) и неговата управленска структура *бакуфу* (幕府). Макар и Япония също да се смята за „империя“, правомощията на японския император са практически сведени до нулата и той изпълнява единствено символична функция. Подобно на Китай, и в Япония по това време царят вътрешни размирици, но номиналното деление на властта всъщност дава основа за обединение на опозицията. И за разлика от Китай, първите прояви на желание за реформа идват не от привърженици на властта, а от нейните противници. Фактът, че символът на японския народ – императорът – реално не е част от тогавашната власт, дава възможност на опозицията да потърси желаната реформа именно чрез него. Тоталната смяна на властта и системата, която Реставрацията Мейджи (明治維新) донася на Япония през 1868 г.,

предлага и предпоставки за реформи не само във военното дело и изучаването на точните науки, но и такива в политически, философски и дори морален план. Макар и подобен опит да бива направен в Китай през 1898 г. от Лян Цичао и Кан Йоуей чрез Стодневната реформа (戊戌变法 Wǔ xū biàn fǎ) именно по пример на Япония, той не завършва успешно, и то в голяма степен поради острата опозиция от страна на императрица Цъ Си.

Но освен от политическата обстановка, подходът към модернизацията е определен и от редица културни зависимости, затвърждавани векове наред. Още от дълбока древност Китай винаги е представлявал цивилизационен център, функционира предимно като „източник“ на култура. За Япония важни точно обратното – тя традиционно изпълнява ролята на „приемник“ на култура, която впоследствие преработва и приготвя към собствените си нужди. От такава гледна точка става ясно защо за Китай е изключително трудно да загърби своя синоцентричен мироглед, да се откаже от нагласата за превъзходство над другите народи и да приеме пасивната позиция на „приемник“. В Япония, обаче, още през периода Хейан, когато се появява фразата „японски дух, китайски прийоми“, японските интелектуалци успешно приемат конфуцианството като нещо полезно, макар и чуждо. Преминали неизбежната „японизация“, конфуцианските норми съществуват и се развиват в Япония, като оказват значително вли-

яние върху устройството на държавата, наред с други учения, като например японското „учение за родината“ (国学).

Междувременно конфуцианството била основна и единствена система на управление в имперски Китай, а интелектуалците се образовали в нейните норми още от деца. Да се откаже китайският конфуцианец от конфуцианството и да приеме западен модел на управление било практически равностойно на това, да се откаже от самия себе си. Това е и една от основните причини за Япония да е много по-лесно да пожелае да възприеме западни модели на управление и западна философия, отколкото за Китай.

Създаване на модерна японска архитектура по време на периода на Реставрацията Мейджи

Съдържание

Освен по произход и развитие, „中体西用” и „和魂洋才” се различават и по своето съдържание.

В изследването си „Сравнение на 「和魂洋才」 и 「中体西用」”, Ние Чаншун разглежда „中体” („китайска основа”) като „文人之道” („пътят на интелектуалеца/конфуцианеца”), а „和魂” („японски дух”) като „武士之道” („пътят на воина/самурая”). „文人之道” навежда на мисли за „仁” (милосърдие), а „武士之道” – на асоциация с „勇” (смелост). Този паралел успешно посочва разликите в основните културни ценности, заложили в желанието за реформа

в двете страни, и говори за общата нагласа на реформаторите. В китайския интелектуалец от XIX век са заложили чувството за отговорност към народа и желанието му да се изявява в полза на обществото. Но едновременно с това, той е нагърбен да носи върху раменете си и тежестта на конфуцианската система, чиято функционалност вече е останала в миналото. В Япония пък именно бойният дух е един от основните фактори, осигурили динамиката и дързостта, нужни за успешната трансформация на държавата и обществото, които довели до Японската гражданска война (戊辰戦争, 1868 – 1869) и последвалата смяна на управленската система.

Що се отнася до втората половина на словосъчетанията, „西用” („западно приложение”) и „洋才” („западни прийоми”) също не могат да бъдат напълно отъждествени помежду си, тъй като тълкуването им се оказва различно. „西用” ограничава вида знание, което реформата е готова да приеме, до една сравнително тясна сфера на конкретни умения и техники, без да има желание за тяхното пълноценно разбиране. „洋才” от своя страна определя много по-широк набор от знания, които могат да включват в себе си както конкретни технически знания, така и всичко друго западно, което би могло да бъде полезно по един или друг начин – например образователна система или философски течения.

В комбинация помежду си, елементите в двете фрази също попадат в много различни отношения. Макар и да ги опреде-

ля като две неразделни части на едно цяло, Джан Джъдун също така подчертава, че главният елемент в „中体西用“ е „中体“, а второстепенният „西用“ функционира като допълнение на първия. Китайският преводач и идеолог Йен Фу (严复, 1854 – 1921) остро критикува тази формулировка, като я сравнява с „牛体马用“ („бик за основа, но в употребата на кон“). Той казва: „Тялото (основата) и употребата трябва да се отнасят към едно и също нещо. Ако (за основа) имаме бик, то тогава ще го използваме, за да носи товар. Ако (за основа) имаме кон, то тогава ще го използваме, за да преминем голямо разстояние. Никога не съм чувал бик да се използва като кон.“ Неговата критика обаче не е достатъчна, за да се постигне промяна в нагласата на по-голямата част от реформаторите, и грешката е осъзната едва след провала на Стодневната реформа.

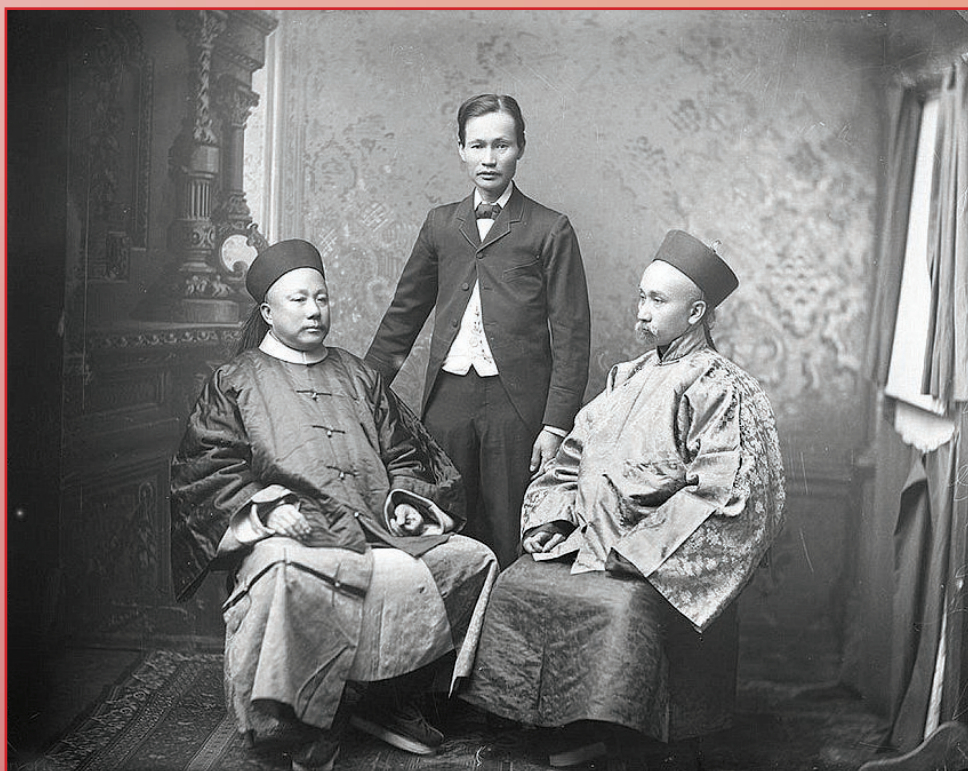
Подобен проблем няма в отношенията между елементите на „和魂洋才“. Сакума Шōзан пише в едно от съчиненията си: „Азия и Европа сформират двете половини на земното кълбо и ако едната я няма, то не бихме имали сфера. По

същия начин стои въпросът с морала и науката – ако едното липсва, то няма как да бъде постигнат завършен резултат“. На тази основа стъпва и съчетанието между „和魂“ и „洋才“ – двете се допълват, без едното непременно да превъзхожда другото.

Приложение

Може би най-очевидният критерий, по който движенията за модернизация в Япония и Китай се различават, е тяхното приложение и тяхната успеваемост.

В Япония идеята за „和魂洋才“ допринася изключително много за успешното реализиране на Реставрацията Мейджи още през 1868 г. и създава благоприятна среда за развитие на силни и високообразовани лидери. В Китай опитите за приемане на полезното от Запада се изразяват главно в две големи събития – Движението за военни реформи през 60-те години на XIX век и Стодневната реформа през 1898 г. Но макар и двете да завършват с практически неуспех, те остават ключови елементи от цялостния процес

Първата официална китайска делегация в Австралия

на „събуждане” на китайската нация пред опасността от външна агресия.

По проблема за последствията от приложението на „中体西用” и „和魂洋才” и оказаното от тях влияние може да бъде разсъждавано дълго, както от гледна точка на Китай, така и на Япония. Има например причина да се смята, че изключително успешното приложение на западния модел от японска страна е фактор, допринесъл за развитието на японския национализъм и последвалите колонизаторски акции на Япония (единствената азиатска държава, която става колонизатор, а същевременно никога не е била колония). По същата логика, дълбоко залегналият в китайския мироглед синоцентрични идеи и породената от тях липса на приемственост на западния модел биха могли да се разглеждат като една от причините Китай никога да не тръгне по път, подобен на този на милитаризирана Япония.

Макар и сходни в някои свои аспекти, изразените чрез „中体西用” и „和魂洋才” подходи към модернизацията в Китай и Япония са и много различни. Поводът, а именно нахлуването на Западните сили в региона, може да е един и същ, но мотивацията, съдържанието и крайният резултат са продукт на различни предпоставки и оказват съответно различно влияние.

Процесите, започнали по време на модернизацията на страните от Източна Азия, и последвалите събития са както значими в исторически план, така и актуални в съвременното. Китайският философ Ли Дзъхоу например актуализира „中体西用” през 90-те години на XX век, когато размества елементите и предлага „西体中用” („западна основа, китайско приложение”), като по-подходящ вариант на модел за развитие на тогавашен Китай. По време на следвоенния период в Япония пък започва да се говори за „和魂米才” („японски дух, американски прийоми”), а впоследствие и за „洋魂洋才” („западен дух, западни прийоми”) – израз, резултат от глобализационните процеси в Япония.

Не са малко възможностите за бъдещи изследвания по темата. От значение би било както подробно разглеждане на споменатите литера-

турни паметници, така и биографични изследвания за отделните личности, допринесли за модернизацията в Източна Азия. Не бива да се забравя и корейският случай – подходът на Корея към Западните сили през периода на модернизация, изразен чрез формулата „東道西器” („източен морал, западни способности”). Подобно на Китай и Япония, модернизацията на Корея също представлява пример за източноазиатски културен феномен, който е неизбежно зависим от общото между страните в Източна Азия, но същевременно е повлиян и от редица фактори, характерни единствено за корейската реалност.

《大禹治水》和世界多个民族关于大洪水的共同传说

Митът за Великия Ю (大禹) или повтарящият се фолклорен мотив за Великия потоп

Павел Вътков, Софийски университет „Св. Климент Охридски“

Павел Вътков учи архитектура в Манчестърския университет от 2009 до 2012 г., след това се завръща в България, за да допринесе за развитието на родината си чрез наученото. В този период основно се занимава с проектиране и строителство. През 2015 г. решава, че най-добрият път за личното му развитие е да научи китайски език, кандидатства и е приет в специалност „Китаистика“ в Софийския университет.

„Винаги съм се интересуval от всестранни въпроси, но представената тук тема е изключително ключова. Защо? Историята ни учи, че в много случаи човечеството е приемало определени догми за самото себе си - за своя произход, за мястото си във Вселената.

Първо е било общоприето, че земята е център на Вселената. Науката ни показва, че това е изключително невярно. Днес тя отново ни разкрива истината за една друга тема - кога започва човешката история. От Шумерия? Отпреди 6000 години? 8000 години? За „традиционните“ истории това е неудобен въпрос. Всеки ден излизат все повече и повече факти, които показват, че човешката цивилизация е може би в пъти по-стара от това, което приемаме днес. Защо имаме амнезия? Защото причината да не помним са катаклизми с невероятни размери, които са засягали всеки кът на нашата планета. Въпреки всичките ни технологии, катаклизми като тези биха докарвали днешната ни цивилизация до пълен колапс. Буквално биха изтрили историята, такава, каквато я познаваме от книги или от други носители на информация. Единственото, което ще остане от днешната ни цивилизация, е направеното от камък. Другото, което ще остане ще са разказите за миналото - разкази, които с времето стават митове. Именно за това днес навсякъде по света се повтаря една и съща митология за Великия потоп.“

След като се запознах с един от основните митове в китайската митология, а именно митът за Да Ю или Великият Ю (大禹 Dà Yǔ) и как той овладява Големия потоп, нямаше как да не направя паралел с познатата ни библейска история за Ноевия ковчег. И в двете сказания става дума за опустошително наводнение. В китайския вариант митичният император Яо назначава своя далечен братовчед Гун и сина му Ю да се справят с потоп, който е описан по следния начин: „Като безкрайна вряща вода, потопът носи навсякъде разрушение. Безграничен и всепоглъщащ, той покрива хълмове и планини. Дигащ се и всеиздигащ се, той заплашва самите небеса. Как само

хората трябва да пицят и страдат.“ За сравнение, в библейската история Бог казва нещо подобно на Ной: „И ето, Аз ще направя на земята потоп от вода, за да изтрия под небесата всяка плът, в която има жива душа; всичко, що е на земята, ще се лиши от живот“ (Бит. 6:17).

Очевидно, и в двата случая не се говори за обикновено наводнение, а за нещо отвъд нашето разбиране. Оттам си зададох въпроса: ако две цивилизации, юдейската и китайската, разделени от хиляди километри и всякакви културни, географски и времеви бариери, съобщават за едно и също събитие, макар и чрез митове, дали е възможно Великият потоп наистина да се е

случил и то по едно и също време?

Дефиницията за „мит“ в Тълковния речник е: „Древно сказание за легендарни герои, за богове, за природата или за исторически събития и личности.“ В съвременната култура, най-общо се използва за означаване на разказ, който има основополагаща и легитимираща роля. Макар че митовите се считат за недостоверни източници на историческа информация, няма как да подминем тяхното значение за културите и цивилизациите, които представляват. Освен това, в историята има много случаи, когато разкази, считани просто за легенди и митове, всъщност се оказват действителни. Най-яркият пример за това е намирането на легендарния град Троя от немския предприемач Хайнрих Шлиман. Затова моята цел е да покажа, че митът за така наречения Велик потоп се повтаря навсякъде по света. Участниците са различни, начинът, по който се справят с него, е различен, причините за него са различни, но основата на този мит е една и съща – огромен, всепоглъщащ потоп. В някои цивилизации е записан, в други култури се предава устно. Въпреки това, той до ден днешен е неизменна част от митологията на почти всички религии, култури и цивилизации. Повтаря се поне на шест континента, дори и на континенти като Северна и Южна Америка (официално открити чак през 1492 г.) или при аборигените в Австралия. Също така, ще предоставя модерен научен поглед върху идеята за Голям потоп. Според мен, трябва да се преосмисли схващането и анализа на митовите, по-специално на мита за Великия потоп. Няма как да знаем със сигурност, дали наистина е имало такова събитие в историята на човечеството, но не може да си позволим да пренебрегнем с лека ръка толкова много източници.

Азия

В Китай митът за Великия потоп разказва за това как Великият Ю и баща му се справят с бед-

ствието. Гун, бащата на Ю, решава да използва вълшебна пръст, която постоянно се разширява и с нея да построи язовири, диги и насипи, с които да спре потопа. Но за целта той трябва да открадне вълшебната пръст от Всевишното същество, Бог, Повелителя на Вселената (Shàngdì 上帝). Това разгневява Повелителя и за девет години Гун така и не успява да се справи с потопа. Тогава с тази задача се заема неговият син Ю. Той предприема различен подход и вместо да спира водата, я превежда през канали и иригационни системи. В по-разширените форми на мита Ю дори използва дракон, който да копае канали, както и гигантска костенурка, която да пренася калта.

Легендата за Великия потоп играе важна роля в традиционната система от знания на етноса **лоло** – автохтонен народ, който населява почти недостъпните планински терени на Юнан и други провинции от Югозападен Китай, успявайки да запази своята независимост. Този етнос далеч не е примитивен, защото е разработил свое собствено пиктографско писмо. В техните легенди се разказва за божествено същество, наречено Це-гу-дзи. Той донесъл на света смъртта, отваряйки фаталната кутия, в която се съдържали семената на смъртността, и също така предизвикал потоп. Хората били нечестиви и Це-гу-дзи изпратил долу при тях вестител да им поиска плът и кръв от смъртен. Единствено Ду-му се съгласил. В яростта си Це-гу-дзи заключил дъждовните порти и водите се покачили до небесата. Само Ду-му и четиримата му синове били спасени в един дънер на дърво.

Племето **цхингпо** в Горна Бирма има предание, което гласи, че когато дошъл потопът, човек на име Поупоу Нан-чаунг и сестра му Чангхко се спасили в голяма лодка.

Батаките от Източна Суматра разказват, че когато земята овехтяла и се зацапала, Създателят, когото те наричат Дебата, изпратил голямо наводнение, за да унищожи всичко живо. По-

следната човешка двойка се приютила на върха на най-високата планина и водите на потопа вече стигали до коленете им, когато Господарят на всичко се отказал от решението си да сложи край на човешкия род. Взел буца пръст, вързал я на конец и я положил върху надигащата се вода, последната двойка стъпила на нея и се спасила.

В Индия легендата за Ману, първоначално записана в трактата Сатапата Брахмана (не по-късно от VI в. пр. Хр.), също разказва за голям потоп. По това време народите по тези земи вероятно все още почти не са били повлияни от древните цивилизации на Западна Азия и Гърция (при които също е засвидетелстван мит за Голям потоп). С положителност, големият прилив на гръцки идеи и гръцко изкуство са дошли векове по-късно – с нахлуването на Александър Велики през 326 г. пр. Хр. В легендата се говори за това, как Ману бива предупреден от риба за наближаващ катастрофален потоп и тя му заповядва да построи кораб. Когато потопът идва, Ману оцелява като се качва на ковчег (голяма лодка), а рибата, която вече била станала гаша (най-голямата сред рибите), го издърпала до безопасно място. В някои версии Ману е последван от седем мъдреци.

В западна Азия намираме мита за Гилгамеш. Най-ранните шумерски поеми са от Трета династия в Ур (2100-2000 г. пр. Хр.). Текстът е изключително фрагментиран:

„Седем дни и седем нощи ветровете и бурите наводняваха.“

„Никой човек нямаше да се спаси от унищожение.“

„Един човек не можеше да види друг.“

В Стария Завет, свещената книга на Юдейската цивилизация и една от свещените книги на Християнството, по-специално в „Първа книга Моисеева – Битие“ се описва голям потоп. Определени пасажии гласят:

„И рече (Господ) Бог на Ноя: край на всяка плът дойде пред лицето Ми, защото земята се

напълни със злодейства от тях; и ето, Аз ще ги изстребя от земята.“

„Направи си ковчег от гоферово дърво; направи преградки в ковчеза и го засмоли отвътре и отвън със смола.“

„И ето, Аз ще направя на земята потоп от вода, за да изстребя под небесата всяка плът, в която има жива душа; всичко, що е на земята, ще се лиши от живот.“

„Но с тебе Аз ще сключа Моя завет, и в ковчеза ще влезеш ти и с тебе – твоите синове, жена ти и жените на твоите синове.“

„Вкарай в ковчеза твй също (от всякакъв добитък и от всички гадове, и) от всички животни, и от всяка плът по две, за да останат с тебе живи; нека те бъдат от мъжки и женски пол.“

Този мит е един от основните митове в християнската култура по света и до ден днешен се записва, четете, анализира, екранизира и т. н.

Африка

Много африкански племена имат фолклорна традиция за Голям потоп. Те включват: **Куая, Мбути, Маасай, Мандин и Йоруба**. Основни елементи на африканския мит са:

- Планините са покрити от вода.
- Бог казал на двама души да се качат на кораб.
- Бог им казал да вземат много семена и животни с тях.

По-интересното тук е, че тези митове са се предавали устно. Въпреки това, те са оцелели до наши дни. Информацията, закодирана в тези митове, е била толкова силно запечатана в съзнанието на хората, че дори култури, които не са развили писменост, са правили всичко възможно да запазят и предадат този мит. Също така, може да се направи заключението, ако съдим по тези африкански племена, че в остатък от света, където митът за голям потоп е записан, преди да е бил записан е бил предаван устно. Следователно, няма как да сме

сигурни за точната датировка на събитията, описани в тези митове. Единствено можем да сме сигурни, чрез модерните способности на науката, кога точно са били записани за първи път (от физическите писмени артефакти, които разбираме) в отделните култури.

Австралия

Подобен мит също е запазен сред **аборигените**. Така например, **курнаите**, племе от Гипсланд (щата Виктория), разказват, че много отдавна имало голямо наводнение; цялата страна останала залята и всички черни хора се издавили, с изключение на един мъж и две или три жени, които се скрили на остров от кал, близо до Порт Албърт.

Европа

Легенди за унищожителен потоп, който изтребва по-голямата част от човечеството, срещаме и в литературата на Древна Гърция. Една от тях е разказал митографът Аполодор: *„Когато Зевс пожелал да унищожи хората от Бронзовата епоха, Девкалион, по съвета на Прометей, построил сандък (или ковчег) и, като складираше там всичко необходимо, влязъл в него с жена си. Но Зевс изсипал голям дъжд от небето върху земята и отмил по-голямата част от Гърция, така че всички хора загинали...”* Според древните гърци, потопът на Девкалион е датиран към 1539 г. пр. Хр. Също така, в **гръцките** митове светът бива периодично унищожаван от пожари и огън, пепел и жупел.

В **нордските** легенди, децата на снежния гигант Имир го посекли и от раните му тръгнал потоп от кръв, който удавил всички снежни гиганти, освен Белгермир и семей-

ството му. Те успяли да се спасят с лодка, направена от дънера на дърво.

Северна Америка

Голям брой митове за потоци от Централна Америка са предадени до наши дни в писмена или устна форма. Много от тях са повлияни от християнските текстове, но и много са на коренни култури. Такъв пример е книгата на **майската** цивилизация „Попол Вух”. В нея боговете се опитали да създадат три пъти същества, които да ги почитат, и накрая създали хората. Говори се за потоп, донесен от сърцето на Небесата. Небето почерняло и почнало ден и нощ да вали черен дъжд. Отчаяните бягали колкото бързо могли; те искали да се качат на къщите си, но къщите паднали и ги съборили на земята; те искали да се качат върху дърветата, но дърветата ги хвърлили надалече; искали да се скрият в пещерите, но и те ги отблъснали. Това са притесняващи описания на нещо, което трябва да се счита просто за мит.

Индианците в Никарагуа вярват, че след създаването си светът е унищожен от наводнение и след опустошението боговете наново създали хората, животните и всички неща.

Според племето **хопи** в Северна Америка, „третият свят” е бил унищожен от Велик потоп. Преди унищожението Коянгвуги запечатала по-праведните хора в кухи тръстики, за да ги спаси.

Южна Америка

Цивилизацията **канари** в днешен Еквадор имат устно предаван мит за Велик потоп. Той е част от историята за сътворение на цивилизацията. В мита всички загинали, с изключение на двама братя, които били

„кацнали” върху висока планина. След потопа те се върнали до колибата си. Видели, че била оправена и вътре имало храна. Всеки ден, когато се прибирали вкъщи, те намирали сготвена храна. Това продължило известно време, докато единият брат решил да чака в колибата. Тогава разбрал, че жена с лице на Ара (вид птица/папагал) оставя храната и я взел за съпруга. Заедно отново заселили земята.

Аркауните в Чили разказват предание за голямо наводнение, от което се спасили само няколко души. Тези щастливци се укрили на висока планина, наречена Тегтег („гърмяща” или „святкаща”), която имала три върха и имала способността да плава по водата.

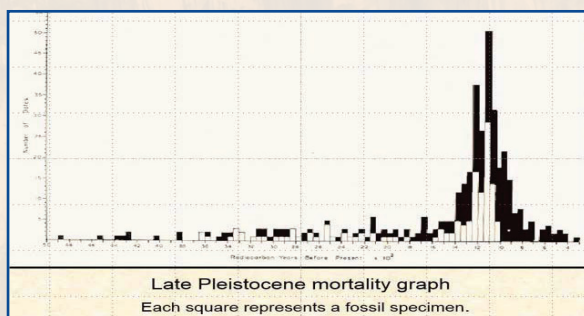
Всички тези митове са малка част от множеството митове по света, свързани с Велик потоп. Ако направим карта само на гореспоменатите народи и цивилизации и тяхната локация, тя ще изглежда така:

След като всички тези култури са засвидетелствали едно и също събитие, гледайки тази карта, човек не може дори да си представи мащаба му. Тази карта е просто плашеща. Историята за Голям потоп е запечатана в съзнанието на хората по цял свят. Защо? Да приемем, че това са отделни митове за събития, независими едни от други. Защо всички тези цивилизации или народи, а и много други, са сметнали за важно да ги запишат и предават? И как така всички тези разкази описват почти едно и също по мащаби събитие (планини и хълмо-

ве, покрити с вода, и общо унищожение)? Ако приемем, че митът за Великия потоп просто се е предавал от култура на култура през вековете, как така същият мит се появява в коренни народи от континенти, които официално не са имали никакъв допир преди XV век с великите цивилизации от Европа, Азия и Африка?

Толкова много въпроси и толкова малко отговори. Може би модерната наука може да ни помогне. В началото на геоложката епоха Холоцен (от 11 700 г. пр. Хр. до наши дни) и в края на предишната се наблюдава масово измиране на видове.

Графика на смъртността през късния плейстоцен

Около това време, също така, приключва последният голям ледников период. Тогава масово изчезват бозайници с тегло над 40 кг. Почти всички от големите бозайници, като мамутите, изчезват. Най-тежко са засегнати Южна и Северна Америка. Общо по света изчезват:

Северна Америка – 45 от 61 вида бозайници;

Южна Америка – 58 от 71 вида;

Австралия – 17 от 18 вида;

Европа – 21 от 37 вида;

Азия – 24 от 46 вида;

Африка – само 8 от 50 вида.

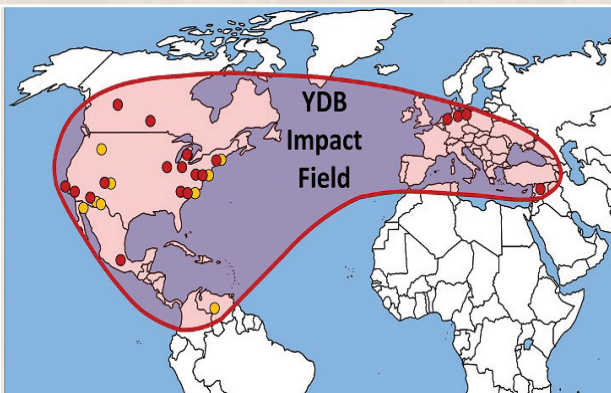
Тази е причината днес големите бозайници по света да са концентрирани главно в Африка. Това е най-обхватното измиране на видове в последните пет милиона години. Геоложки

пластове от този период свидетелстват за огромни и продължителни пожари.

Има три основни хипотези, общоприети от съвременната наука и публицистика: животните изчезнали поради климатични промени, свързани с движението на ледниковите шапки; животните изчезнали поради прекомерното ловуване от страна на хората; след като мамутите изчезнали (може би поради хората), големите степи от трева били заменени с гори и последвали горски пожари, които променили климата на земята.

Трябва да подчертая, че до ден днешен това масово измиране е пълна загадка. Какво точно го е предизвикало? Нито една от тези теории не е безспорна. Затова, сега ще ви представя четвърта теория, на която всъщност не се дава почти никаква публичност. Това е теорията с най-силни научни аргументи, според мен, и започва да се налага сред научните среди. От теория постепенно се превръща във факт. Според нея, около 11 000 г. пр. Хр. Земята е ударена от космически обект (метеорит или комета). Смята се, че това се е случило някъде върху Северна Америка и е предизвикало рязко застудяване и климатични промени, които са довели до масовото измиране на видове. В този период, също така, масово из-

мират популации на хора. Става дума за спадане на световната температура с 18°C само за 2 години. Тази теория е изложена в статия в реномирано геоложко списание и е поддържана от учени от 21 университета от 6 страни. Основен аргумент в нея е, че нанодиаменти, разпръснати само на метри под земята, се откриват навсякъде на териториите на Северна Америка, Европа и части от Южна Америка. Тъй като това са частици, които се формират при температури над 2200°C, и поради факта, че те са толкова близко до повърхността, се приема, че е имало голям удар на Земята с космически обект (метеор или комета). През онази епоха Земята е била в ледников период и нивото на световните океани е било много по-ниско от сегашното, тъй като водата е била заключена в ледниците. Може с голяма степен на сигурност да се допусне, че ударът на това космическо тяло със Земята е предизвикал катастрофални измествания на тези ледници, които покривали цяла Северна Америка и Европа, а това е довело до тяхното падане в океаните. Вдигането на морското ниво не се е случило в дълъг период, а за много кратко време – само за няколко години. На някои места са се формирали огромни разломи, които свидетелстват за нивото на вълната, която ги е създала.

Карта на засегнатите участъци от сблъсъка с комета преди около 13 000 години

Разломът в Юта, Северна Америка

А ето и реалния размер на най-големия водопад в света Ниагара, съпоставен с размера на тези преломи.

Ако такова събитие наистина се е случило и ако то се докаже, оцелелите хора са щели да го помнят дълго време. И най-вероятно са щели да предават знанието за това събитие, за да предупредяват идните поколения за опасността от подобна катастрофа.

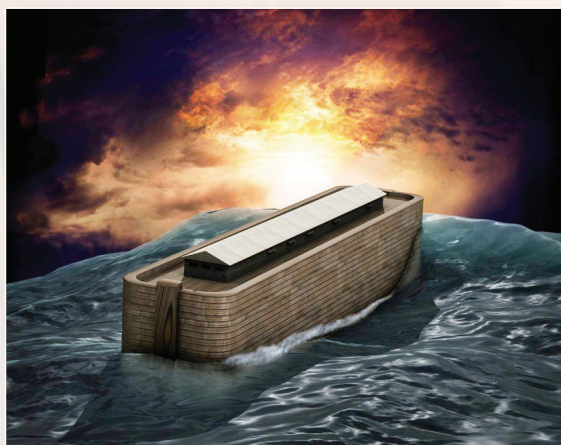
В заключение бих казал, че фолклорът и митовете са основна част от културата на всеки народ. Те предават жизненоважна информация за определена култура и не трябва да се подминават с лекота.ⁱ Днешната наука се стреми да не вярва на митове и легенди и ги определя като недостоверни. Но ако един ден тя докаже, че наистина в човешката история е имало Голям потоп (може би не само веднъж), то ще трябва да променим миогледа си и да осъзнаем, че митовете всъщност са история. Това ще

ⁱ По това виж знаменитото изследване: Лосев, А. Ф. Диалектика мифа, Москва [самизд.] 1930; но също и: Eliade, M. Aspects du mythe [Librairie Gallimard], Paris: Idées 1963 (бел. ред.).

ⁱⁱ Тезата на автора се подкрепя и от редица други изследователи – виж напр. Кондратов, А., Великият потоп: митове и реалност, С.: Наука и изкуство 1985 (бел. ред.).

ⁱⁱⁱ Предупреждение за предстоящ тежък метеоритен сблъсък на Земята се съдържа и в книга Апокалипсис 6:13 (бел. ред.).

има ефект върху всички научни дисциплини и върху всички аспекти на човешкия живот. Митовете са важна част от историята на човечест-

вото, особено митът за Великия потоп, защото правилната му интерпретация може да определи бъдещето на цялата човешка раса. Никога не можем да бъдем сигурни, дали подобно събитие няма отново да се случи.ⁱⁱ Тези митове са плашещо предупреждение за това, колко крехка всъщност е човешката цивилизация.ⁱⁱⁱ

Библиография:

Дерек Уолтърс, Китайска митология, С.: Абагар, 1995.

Джеймс Фрейзър, Фолклорът в Стария завет, С.: Отечество фронт, 1989.

Charles R. Kinzie, et al., "Nanodiamond-Rich Layer across Three Continents Consistent with Major Cosmic Impact at 12,800 Cal BP", The Journal of Geology 122(5), 2014 –

<http://www.jstor.org/stable/10.1086/677046>.

Материали от: www.dailygalaxy.com

大禹治水

КИТАЙ И СВЕТОВНАТА КУЛТУРА

華夏上古堯舜
之時洪流泛濫於
天下縣以堵敗止
禹以導強之舍
生忘死嘔心瀝血
三過家門而莫
入治水十三年
終絕水患善
莫大焉千秋
萬載當永紀
之哉
庚子年夏月
九日
張雲意

Великият Ю овладява потопа

林徽因的情感世界——寻求心灵平静之道

Любовта в живота на Лин Хуей-ин

Автор: Джина Баларева

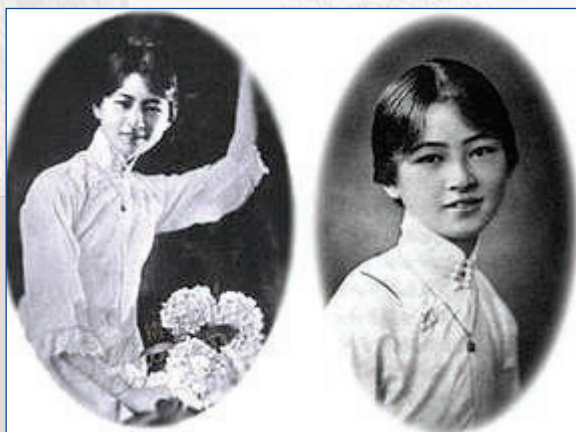

Джина Баларева е дипломиран магистър в специалност „Философия на религията“ към университета Цинхуа (Пекин), с научни интереси в областта на китайската съвременна литература, философия и култура. Изследванията ѝ в областта на литературата са предимно свързани с произведенията на съвременните китайски писателки, изразяващи позицията и вижданията на жените в китайското общество. Творчеството на автори като Лин Хуей-ин разкрива топлината, съзерцателността и красотата на типично женския свят. А любовта в него вдъхновява поколения читатели.

„Не искам да бъда объркана от любовта, това, което търся, е спокойствието на душата.”¹

Независимо дали се възхищаваме на нейния поетичен талант или на постиженията ѝ в архитектурата, или просто сме впечатлени от богатия ѝ душевен живот – „светът на Лин Хуей-ин е един грациозен и емоционален стих”² В съвременното китайско общество тя е образец на елегантността и познанието.

Лин е родена на 10 юни 1904 г. в Ханджоу, когато е на осем години семейството ѝ се премества в Шанхай. През 1914 г. баща ѝ Лин Чан-мин е назначен на работа към Държавния съвет на тогавашното правителство (което управлява

от 1912 до 1928 г.) и семейството се премества в Пекин. Лин учи в създадената от англиканската църква девическа гимназия.

През 1920 г. бащата на Лин заминава за Англия да преподава и тя отива с него. Пътуват до Франция, Германия, Италия. През септември същата година се връщат в Лондон, където бъдещата поетеса с отлични оценки е приета в колежа „Saint Mary”.

¹ Така Лин Хуей-ин описва себе си във филма „Ти си Пролетта на моите чувства” (2000 г.), режисьор: Дзън Ниен-пин, в главните роли: Хуан Лей, Джоу Шун и др.

² Гуо Яиу, „Поетичният живот на Лин Хуей-ин” в списание „Китайски академичен журнал” (2016 г.)

Лин Хуей-ин и Сю Джъмо – вярата в поетическия замисъл

Лин Хуей-ин се среща за първи път със Сю Джъмо през октомври 1921 г., когато е само на шестнайсет години, а той е вече на 24 и с двегодишно дете. В сериала „Пролетта на моите чувства“, посветен на Сю Джъмо, Лин Хуей-ин е нежна красива девойка, излъчваща самоувереност и излизаща извънтрадиционното съвремие – пълната противоположност на Джан Йоу-и – първата съпруга на Сю Джъмо.

Спокойствието и тишината на Китай, който виждаме през този сериал представлява

Кадър от съвременния сериал „Пролетта на моите чувства“

един завладяващ синтез между Запада и Изтока – равнопоставена ерудираност и безвремие, отдадено на стремеж към трансцендентни цели. Сю е изпратен в Англия от баща си да учи банкерство, но се оказва запленил от литературата, премества се в Кеймбридж, където става специален ученик на един от

преподавателите там – започва да учи литература и философия, вярвайки че може да допринесе за сближаването на източния и западния свят. Там се вижда с бащата на Лин, който силно се интересува от политика и философия, чрез него Сю се сближава с Лин. Не след дълго пристига съпругата на Сю, която се надява с примирение и топла обич да спечели сърцето му. По този начин Лин неусетно става третия човек във връзката между Сю и съпругата му – положение, което силно я измъчва, а Сю от своя страна заема същото място в отношенията между Лин и годеникът ѝ Лиан Съ-чън – годеж и брак, уговорени между семействата на Лин и Лиан. Бащата на Лин, свидетел на зараждащата се любов между Сю и Хуей-хуей (както галено нарича дъщеря си), подкрепя и насърчава любовта негласно. В крайна сметка Сю казва на съпругата си, че иска развод – тогава Джан Йоу-и е бременна с второто им дете. Така поетът

Лин Хуей-ин, Сю Джъмо и Рабиндранат Тагор

става първият развел се китаец – бори се с безцелността на традиционния живот, обзет от идеи за промени и за истински принос към родината си, уверен е, че разводът ще му даде свободата, за която тайно е мечтал от първия ден на своя брак. След развода Джан Йоу-и заминава за Германия, където ражда и остава да се грижи сама за детето си, едновременно с това и учи. Лин е разкъсана от терзания и, подтикната от баща си, отива да учи в девическо училище в

Бъркли – откъдето със Сю продължават да си пишат писма.

Не след дълго Лин се връща в Китай, а след нея се завръща и Сю – майката на Лин усеща чувствата между двете души и се противопоставя силно. През пролетта на 1923 г. двамата заедно с други поети създават литературното общество „Нова луна“. През април 1924 г. организират посещението на Рабиндранат Тагор в Китай. Паметен и за двамата е моментът, когато Тагор, усещайки любовта на двамата млади, оставя на Лин

да чете неговия стих, а Сю го превежда на китайски език. Синхронът и обаятелността на оригинала и неговият зашеметяващ превод на китайски са впечатляващи.

Също много известна е и постановката на пиесата „Читра“ на Тагор (1924) – Лин изпълнява ролята на Читрангада – образ на жена-войн. Репликите по време на постановката са на английски език, а перфектният ѝ изказ и нежната ѝ красива външност оставят дълбоко впечатление в литературните кръгове по онова време. За Сю Джъмо Лин казва в стих:

Ти си моята пролет³
《你是人间的四月天》

*Ти казваш, че аз съм пролетта на твоите чувства
смехът разпалва пролетния вятър; леко
се променя в танца на пъстрата пролет.*

*Ти си сутреишната пролетна мъгла
мекотата, довята от залеза, миниатюрни звездни частици
проблясват неусетно, слабият дъжд се стича на капки отпред.*

*Тази лекота, тази грация, ти си прелестта,
ти носиш короната на всички цветове, ти си
невинността, достойнството, ти си пълнолунието всяка нощ.*

*Останалото след стопения сняг жълто парче – прилича на теб,
ти си свежата поникваща зеленина – толкова нежна и фина,
водата носи очакваната в съня ти лилия.*

*Ти си разцъфващите цветове на дърветата едно след друго,
лястовичката чуруликаща сред гредите на къщата – ти си любов,
ти си топлина,
ти си надежда, ти си пролетта на моите чувства!*
(1934 г.)

А ето и отговора на Сю Джъмо:

Случайно⁴
《偶然》

*Аз съм облак в небето,
който от време на време
случайно прожектира лъч върху отдръпващата се ти -
не трябва да се плашиш,
още повече - не е нужно да ти харесва -
в секундата на обръщането всяка следа се загубва.
Аз и ти се срещнахме в морето през тъмна нощ,
ти си имаш своята, аз си имам моята посока;
да си спомняш е добре,
но най-добре е да забравиш
тази взаимно осветяваща ни слънчева светлина!*
(1926 г.)

³Лин Хуей-ин, „Жалко, че не си ти“ (2014г.), стр.151.

⁴„Избрани творби на Сю Джъмо“ (2008 г.), стр.184.

Но емблематично за любовта помежду им е стихотворението на Сю Джъмо

„До скоро виждане, Кеймбридж”⁵
(《再别康桥》)

Тихичко си отивам, така както тихичко дойдох;
лекичко помахвам с ръка, сбогувам се с облаците върху западното небе.
Липата на брега е любимата на залеза,
отражението просветва наобратно във водата - вълната в моето сърце.
Водораслите над рохката земя привличат те - слети с водата на дъното;
в меката вълна на реката в Кеймбридж аз искам да бъда водно растение!
Онази скрита, най-дълбока част от реката не е изворна чиста вода, тя е дъгата в небето.
Намествам се измежду водораслите, безмълвно промъквам се подобно на дъгата-сън.
Съня ли търсиш? Стискай едно дълго гребло по посока на младостта на зелената трева,
лодка, пълна с лъчите на звезди – в блещукащата им светлина се чува песен.
Но аз не мога да пея, тихо се чува сбогуващата се китайска флейта,
щурците заради мен замълчават, мълчанието е вечерният мост в Кеймбридж.
Безмълвният аз, тихичко си тръгнах, така както тихичко дойдох;
разтаникувах ръкава си, не взех със себе си нито един облак.
(1928 г.)

И отговорът на Лин за „Онази вечер”⁶(《那一晚》) гласи:

Онази вечер моята лодка отблъсна сърцето на реката,
ясното небе притиска плътнo многобройните звезди.
Онази вечер ти държаеше ръката ми,
натъжената звездна нощ заключва тежката мъка.
Онази вечер ти и аз разграничихме посоките,
двамата, всеки за себе си, припознахме облика на живота.

И днес моята лодка плава по морската повърхност,
крехките платна се поклащат сред вълните от вятър.
До днес слънцето се появява и изчезва само зад гърба ми,
сенки пласт над пласт ме обгръщат изцяло.
И до днес си спомням онази вечер,
звездна светлина, сълзи, безкрайната шир на брега!
И до днес ми липсват твоите посеви на брега,
жизнеността на червените цветя, жълтите цветя, на всяко стръкче.

Онзи ден се надявам да стигна до тавана,
онова усещане от спомена, което става все по-сладко с времето.
Онзи ден искам да се покатеря върху стрела с пера,
копнея в цветната градина да я изстреляш с лък, опънат от край до край.
Онзи ден ти ще чуеш песента на птица,
това е моята тиха възхвала за теб.
Онзи ден ще видиш разпръснатите сенки на цветя,
така връхлитам в пределите на онази година.
(1931 г.)

⁵ „Избрани творби на Сю Джъмо” (2008 г.), стр.204.

⁶ „Лин Хуей-ин, “Жалко, че не си ти” (2014г.), стр.124.

Лин Хуей-ин и Лиан Съ-чън

В последните редове Лин разкрива смелостта, която открива години след онази вечер в Кеймбридж, смелостта да влезе непоканена в онези „предели“.

Сю Джъмо сключва брак с Лю Сяо-ман, която се развежда с предишния си съпруг, за да се омъжи за него. Но бракът им не е щастлив. Лю не се отказва от Шанхай, където основните ѝ занимания са употребяването на опиум и угаждането със скъпи вещи, поради което финансовото положение на Сю, утежнено от дълговете на Лю, го принуждава да избяга от Шанхай и да се върне в Пекин, където води лекции в Пекиния университет.

На 19 ноември 1931 г. Лин Хуей-ин се подготвя да изнесе лекция на тема „Красотата на китайската архитектура“ на английски и китайски език в университета Цинхуа пред голяма публика, сред която и чуждестранни дипломати. В нощта преди лекцията Сю Джъмо се прибира в Шанхай, след което отива в Нанкин (където преподава). За да успее да стигне навреме за лекцията на Лин Хуей-ин, се качва на самолет (неговата поезия на летенето е използвана като реклама за една авиокомпания, която му позволява да пътува безплатно) и изпраща телеграма на Лин и Лиан да го посрещнат на летище „Нанфан“ в Пекин. Но самолетът катастрофира и Сю така и не успява да чуе лекцията...

Един месец след неговата смърт, Лин Хуей-ин пише есето „Тъгувайки за Сю Джъмо“ – това, което най-много впечатлява другите, е невероятната невинност на Сю, верността му към собствените му идеи, сериозността, с която съзерцава и се наслаждава на изкуството,

истинността на емоционалния опит – характеристики, изведени до крайност. Той е човек, който с мокри дрехи стои часове под лондонския дъжд, чакайки дъгата.

Лин и Лиан – „Поредица луди думи“

„Лиан: ще те попитам само веднъж, защо мен? Лин: Отговорът е дълъг, ще използвам целия си живот, за да ти отговоря. Готов ли си да чуеш отговора?“ – с тези думи двамата заминават за Америка.

Още на 16 години Лин е запленена от архитектурата, постепенно предава тази страст и на Лиан Съ-чън (1901-1972) – бащата на Лиан е искал той да учи политически науки, но повлиян от Лин той размисля. През пролетта на 1922 г. бракът между двамата е вече устно уговорен, но все още не напълно решен.

През 1923 г. Лин завършва девическото училище в Пекин, кандидатства за стипендия за обучение в чужбина и печели частична стипендия. През юни 1924 г. Лин и Лиан заминават за Пенсилвания. Лиан учи в департамента по архитектура към Факултета по изкуства, но тъй като там не се приемат жени Лин се записва в департамента по изкуства, ала посещава само часове, свързани с архитектурата. Лин отдава цялото си време на лекциите, оценките ѝ са изключителни. По време на обучението си приема едно интервю,

в което самоуверено казва: „Това, което ще занеса със себе си, е истинският смисъл на сблъсъка на Изтока със Запада”. През септември Лин завършва обучението си, премества се в департамента по сценичен дизайн на Йейлския университет, където половин година учи сценография. Двамата официално сключват брак през март 1928 г. при сестра ѝ в Канада. След като пътуват из Европа, разглеждайки архитектурните стилове там, се прибират в Пекин на 18 август същата година.

След завръщането си двамата съпрузи стават преподаватели в департамента по архитектура на Североизточния университет. Лиан е ръководител на департамента, а Лин е професор. Там Лин преподава „История на скулптурните декорации” и професионален английски език. През август 1929 г. Лин се прибира в Пекин, където ражда дъщеря им, Лиан Дзай-бин, а три години по-късно на бял свят се появява и техният син.

Въпреки че през следващата година здравето на Лин Хуей-ин се влошава, тя се отдава на интензивна творческа работа – през 1932 г. двамата съпрузи обикалят будистки храмове и други архитектурни обекти, а през следващата година Лин пише поезия и есета върху архитектурата и посещава литературен салон, посветен на китайска и чужда лирика и есеистика. През 1936 г. твори поезия и проза; с Лиан пътуват до градове в провинциите Хънан и Шандун; през 1937 г. правят

проучвания в Сиан, Дзинан, Джънджоу, Ухан, Чанша, Кунмин. През 1940 г. се настаняват в село Лиджуан в провинция Съчуан. През 1942 г. Лиан приема поръчението на Държавния съвет за преводи и редакция и заедно с Лин пишат „История на китайската архитектура”. Лин написва седмата глава на текста, като извършва и цялостната коректорска и редакторска работа по него. През 1945 г., докато са все още в село Лиджуан, лекарите казват на Лин, че не ѝ остава много време.

Двамата съпрузи обикалят страната – общо 15 провинции – и изследват и проучват над 2 738 паметника, представляващи древната архитектура. Заедно със съпруга си, Лин публикува статии и проучвателни доклади, свързани с архитектурата. Въпреки че нейното здраве винаги е било крехко и нестабилно, тя самоотвержено прави проучвания в изключително тежки условия. Двамата с Лиан търсят древни мостове, древни крепости, древни храмове – прониквайки отвъд следите на времето, определят периода на архитектурните обекти, разсъждават върху структурата, изчисляват размерите, изготвят чертежи, правят снимки, които картографират. Двамата разкриват тайните на древната китайска архитектура.

Любовта, изразена в този стих, е психологическия процес, преживяващ насладата от младежката любов.

През 1953 г. докато боледува и „единственото ѝ задължение е да изпитва

Лин пише „Поредица луди думи” за Лиан, на него това е любимото му стихотворение:

*Подобно на дървото люляк, няколко клони планинска дива праскова,
сърцето ми таи редица думи,
въртят се в кръг много листа, зелена тишина,
вятърът разкрива деня и нощта, само копнея да дойде май, да цъфнат цветовете!
Ако ти си май, на стотици километри заради мен издухвай облаците –
цветните облаци из небето, така идва пролетта,
забравям срамежливостта, аз със сигурност ще обърна лицето си,
за да застана пред теб и да ти кажа ред луди думи!⁷*

себе си със средствата на купища неща”⁸, Лин Хуей-ин пише основно за работата на двамата съпрузи – страстта на Лин към архитектурата и безпокойството, че

поради отслабващите си сили не помага достатъчно на Лиан разкриват огромната ѝ привързаност към него и съвместното им дело.

⁷ Лин Хуей-ин, „Жалко, че не си ти” (2014 г.), стр.216.

⁸ Лин Хуей-ин, „Жалко, че не си ти” (2014 г.), стр.113.

Лин Хуей-ин и Дзин Юе-лин

Както и много читатели преди мен, четейки Сю Джъмо за пръв път се запознах с Лин Хуей-ин, а четейки Лин Хуей-ин за пръв път се запознах с Дзин Юе-лин (1895-1984).

Според книгата „Лиан Съ-чън” (2001 г.) от Лин Джу – (неговата втора съпруга), Лин Хуей-ин казва, че едновременно обича Лиан и Дзин Юе-лин. Нощта, в която тя разкрива това на съпруга си, го кара да не мигне цяла нощ. На другата сутрин ѝ казва, че тя е свободна и че ако избере Дзин, той ще може само да ѝ пожелае вечно щастие. Разбирайки за тези думи, Дзин Юе-лин споделя, че Лиан истински я обича и че тя не трябва да нарани човека, който истински я обича.

Поетесата се запознава с Дзин Юе-лин през 1932 г. – една година след смъртта на Сю Джъмо. Дзин е философ, логик, политик. Учил е

е следвал идеите на „изпитателния брак”, т. е. на съжителството без брак, може би това е била една от причините Лин Хуей-ин да не го избере.⁹

По това време писателката участва в литературен салон, посещаван от известни личности, сред които неизменно е и Дзин Юе-лин. Всяка дума, всяка мисъл, всеки израз на Лин оставят дълбок отпечатък в сърцето му, след края на всяка сбирка той бавно размишлява върху тях и им се наслаждава. Той я обича отдалеч, мълчаливо се възхищава на нейния талант. Неговата любов е последователна, разумна и самоотвержена, и за разлика от изпълнената със страст любов на Сю Джъмо клони повече към романтичния идеал за любов, отколкото към конкретната Лин.

Дзин Юе-лин остава добър приятел на семейството на Лин и Лиан, техните дъщеря и син споделят почти бащинската обич, с която той ги дарява.

Дзин Юе-лин

в Англия, Германия, Франция и САЩ. През 1926 г. заедно с Фън Йоу-лан основава Философския факултет на университета Цинхуа. Той представя западната логика на китайската наука и философия, основател е и на първата цялостна теория на познанието в историята на китайската философия.

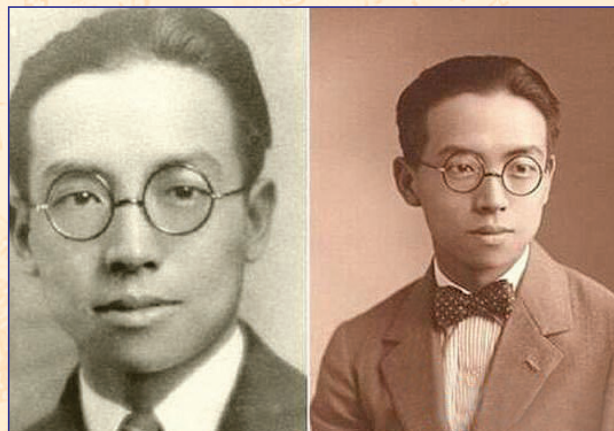
Дзин опознава Лин Хуей-ин чрез Сю Джъмо, който му разказва много за нея. Дзин е висок, образован, впечатляващ със знания и външност. А за него Лин е различна – красива, сладка, умна, със собствени идеи, образована, забавна, със запленяващ чар. Дзин се влюбва в нея, въпреки че тя е вече омъжена за Лиан – по-късно дори им става съсед. Според някои изследователи Дзин

Писателката Сан Мао казва за Лин Хуей-ин, че тя е жена, която заслужава любовта и трябва да бъде обичана така, както я обича Сю Джъмо – в сърцето му остава незаменима като богиня, и така, както я обича Дзин Юе-лин – заради нея никога не сключва брак.

⁹ Лин Уън-шуен, „Спомени за житейските истории на Дзин Юе-лин” (1995 г.).

Лин Хуей-ин

Лиан Сь-чън

Последни години

През 1946 г. Лин се завръща в Пекин, където проектира жилищния комплекс на преподавателите в университета Цинхуа, а също приема и проектантски ангажименти извън университета. През 1949 г. е назначена за професор от най-висок ранг в университета.

През 1947 г. Лин е тежко болна и постъпва в болница. Там поисква да види Джан Йоу-и – бившата съпруга на поета Сю Джъмо. Тя отива със сина си и Лин ѝ поисква прошка за онази година в Кеймбридж.

През 1949 г. поетесата приема разговор с представители на Освободителната армия, разбирайки от тях за стремежа на Комунистическата партия към опазване на културните артефакти. През 1950 г. проектът за герб на Китай на групата от университет Цинхуа е одобрен от министър-председателя Джоу Ън-лай и на 30 септември председателят Мао Дзъдун официално го обявява. През същата година Лин Хуей-ин става член и архитект към Пекиния градоустройствен съвет. През 1951, вече на 47 години, Лин обикаля и проучва, създава оригинални скици с традиционни етнически мотиви. През 1952 г. Лин подготвя статии за архитектурните обекти „Храма на небето“, „Тибетския Лама-храм“, „Летния дворец“ и др. През 1955 г. постъпва в болницата Тунрън. Почива на 1 април същата година, на 51-годишна възраст.

В поезията на всеки поет има едно

централно понятие, върху което се конструира цялостното му творчество. За поезията на Лин Хуей-ин може да се каже, че това са емоциите, чувствата и любовта. За стиховете си споделя, че избликуват от дълбините на сърцето ѝ, като я принуждават да ги напише. Стиховете ѝ са посветени на това, което тя започва да опознава или на вече познатото, или пък описват онова, което тя чрез разсъждение е разбрала. Опитът и идеите, които са отразени в нейната поезия, днес вече категорично са потвърдени, и тяхното разбиране е необходимо условие за осъзнаване на ценността на творбите на поетесата Лин.¹⁰

¹⁰ Лан Ди-джъ, „Лириката като реторика – постиженията на поезията на Лин Хуей-ин и нейната роля в историята на модерната китайска литература“ (2005 г.), стр. 49.

在玫瑰国感受别样的开学典礼

索非亚孔子学院 刘明

每年的9月15日，在保加利亚都有一个盛大的充满正能量的节日，那就是开学典礼。这一天各所学校的学生们都身着正装手捧鲜花来到学校。

迎着崭新的晨光，我有幸来到索非亚重点综合性语言学校——索非亚18学校，这是一所从1992年就开设汉语课的学校。维莉·斯托伊切娃(Velichka Stoycheva)校长在校门口热情的接待着每个人。校门口，操场上挤满了教师、学生和家長。鲜花，微笑，年轻充满活力的面孔，多么和谐美好的画面。

全校师生欢聚在操场上，学校领导、家長，还有校长邀请来的各国使领馆人员、国家官员等陆续被请到操场前方，学生们送上国花玫瑰表达学校对來賓的敬意。伴随着雄壮的保加利亚国歌声，保加利亚国旗冉冉升起，隆重的开学仪式就此拉开了序幕。伴随着校歌的响起，三名校旗护卫队员举起校旗，自信的在操场展示校旗。

开学仪式由两名学生主持，先介绍了重要來賓，并为全体师生送上新学期的温馨祝福。然后公布了上学期优秀学生名单，邀请优秀学生上台演讲。

随后，维莉·斯托伊切娃校长代表学校致辞，首先感谢各位的到來，并高度赞扬了全校师生一年来坚持不懈的努力，她对学生们说：“新学期代表着新的开始、新的梦想，在新的征途上，我们面临新的机遇和挑战，相信学校全体师生一定会一如既往地努力工作、学习”。她希望学生们都要努力，养成好习惯，争做优秀学生。

学习汉语、韩语、日语、法语、阿拉伯语、德语、西班牙语以及英语的学生穿着代

表各语种的服装，依次來到主席台前，用各国的语言表达了对新学期的展望和对学校的祝福。

接下来，校长拿起一个装满水的铁壶，用叶子沾水，撒向学生们，寓意着为每个学生做新学期的洗礼，然后把水扬在操场上，寓意着给每个学生带去好运，祝福每个在场的人，新学期身体健康，收获满满。

最后，全体师生鼓掌，伴着校歌，校旗护卫队员退场，在清脆的手摇铃声中，各个班级的学生按班级依次退场，学生们迈着喜悦的步伐走进教室，整个

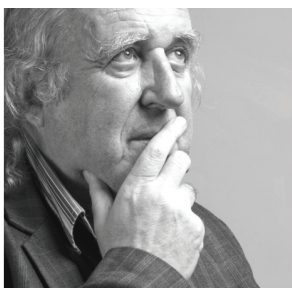
开学典礼秩序井然，同学们精神饱满，信心十足，开学典礼在和谐的氛围中落下帷幕。

开幕式结束后，校长陪同驻保加利亚中国大使馆吴小莺参赞，使馆教育组负责人陈瑛女士、索非亚孔子学院中外方院长以及各国使节一起参观了新建的孔子课堂和图书馆，并亲切问候了汉语班的学生。秋风和煦，阳光明媚，手握玫瑰，你说我笑，大家仿佛都回到了暖暖的学生时代...

Поезията на проф. Цочо Бояджиев оживява в китайски образи

措绸·博亚吉耶夫教授的诗歌以汉字的形式活起来

Малцина са съвременните български автори, чието творчество се превежда на китайски език. В настоящия брой ви представяме две от стихотворенията на проф. Цочо Бояджиев – философ, основоположник на медиевистиката в България, поет и фотограф. Той е харизматичен преподавател, запленил много млади студенти по пътя на философията и поезията. Приносът му към философската традиция в България и отдадеността му към словото са вдъхновяващи.

Преводач на стиховете е Джина Баларева – завършва Философия на религията в университет Цинхуа, превежда съвременна литература.

在保加利亚当代作家诗人中，只有少量作家的作品被翻译成中文。写下面两首诗的诗人是措绸·博亚吉耶夫教授(Tzotscho Boyadzhiev)，著名哲学家、保加利亚的中世纪哲学学派创始人、诗人、摄影师。博亚吉耶夫教授是一名很有感召力的教授，吸引了很多年轻的研究者热爱哲学与诗歌。他对保加利亚哲学的传统做出来的贡献和对文字的忠诚给读者鼓舞人心的启发。

中文翻译：金娜 (Gina Balareva)，毕业于清华大学宗教学专业，翻译现代文学作品。

Огледало

прилича
на следа от светъл сън преди разсъмване
на дъх от щир и лобода във дъното на двора
на стъпки на пиан щурец по моста над реката
на дюли наредени върху шкафа в кухнята
на дрехи хвърлени на стола до прозореца
на истина изречена без думи

прилича на любов
но е наопаки

镜子

像
像黎明前光亮梦的迹象
像花园最里面的菟属的气息
像河桥上灌醉的蟋蟀的脚印
像厨房柜子上摆放的温柏
像在窗户旁边椅子上随手仍的衣服
像不开口而说出来的真理

像爱情
但倒过来的

If I Were a Chair (An English Exercise)

бих бил трикрако столче
със белези но не дълбоки

удобно за посядане
но не за заседяване

мълчащо упорито цяла вечер

разсеяно загледано в огнището
където между веселите пламъци
се е стаило неговото бъдеще

както знаеш никога
не съмях да стъпя здраво на земята
кой наистина
се е промъкнал невредим
през режещите ръбове на времето
приятен е без друго
подобен малък реверанс към корена
след време непременно
се проявяват скритите грапавини
в характера
а пък е наложително
най-сетне да обсъдим хладнокръвно
на глас неясните си отношения

If I were a chair (英语练习)

我会是个三条腿凳子

带着痕迹但又不深

刚坐下舒服

但时间一长了就不舒服

一整晚顽固地沉默着

心不在焉地看着壁炉
那儿的快乐的火焰
藏起来它的未来

你是知道的

我还是从未站稳
的确谁能够

从时间的尖角
无伤地溜出去

本来就挺好

对于根源这样的尊重

过一点时间肯定

个性的小小粗糙

会透露

而不能逃避

要冷静地谈谈

大声地说出来我们模糊的

Съчетание на образ и слово така, както китайският език ги съчетава

Снимка: Цочо Бояджиев

主管：国家汉办/孔子学院总部
主办：索非亚“圣·克利门特·奥赫里德基”大学
编辑出版：索非亚孔子学院
主编：Aksinia Koleva
执行主编：Maria Marinova
编委：葛志强, Aksinia Koleva, Antonia Tsankova
美术设计、预印：AVES 独资有限责任公司
印刷：索非亚“圣·克利门特·奥赫里德基”大学出版社
国际连续出版号：1314-9601
编辑部地址：索非亚孔子学院，Al. Stambolyiski大道82号，索非亚市，邮编：1303
编辑部电话：+3592 822 30 19
传真：+3592 822 30 19
电子信箱：cinssofia@gmail.com

Управителен орган：Държавна канцелария за разпространение на китайския език в чужбина / Централна на Институт Конфуций
Организатор：Софийски университет „Св. Климент Охридски“
Издател：Институт Конфуций в София
Главен редактор：Аксиния Колева
Изпълнителен главен редактор：Мария Маринова
Редакционна комисия：Гъ Джъдзян, Аксиния Колева, Антония Цанкова
Дизайн и предпечат：АВЕС ЕООД
Печат：Университетско издателство "Св. Климент Охридски"
ISSN：1314-9601
Адрес на редакцията：Институт Конфуций в София, София 1303, бул. „Ал. Стамболийски“ №82
Телефон на редакцията：+3592 822 30 19
Факс：+3592 822 30 19
Е-поща：cinssofia@gmail.com